

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

C ante A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Cadi, orum, apud Strab. lib. 12, Phrygiae urbs est: quam tamen nonnulli ad Mysiam pertinere dicunt.

Cadiscus, Vide in APPELL.

Cadmea, *καδμεια*, autore Plutarcho in vita Pelopidae, Arx fuit Thebanis: licet nonnunquam pro ipsa fumatur urbe.

Cadmeus, a, um, per tres syllabas, & pen. prod. *καδμειος*. Idem est quod Thebanus. Status 8. Thebaid. pudeat Cadmea juvenis. & Cadmea victoria, *καδμεια νικη*: hoc est, Thebanorum victoria: quod proverbii vim habet, quoties significare volumus, tam magno constutisse victoriam, ut non ita multum interit inter victoris fore, & victi. Tractum est adagium a bello Thebano inter duos fratres gesto. Vide Erasmus in Adagiis. Stephanus autor est, ipsam etiam Carthaginem, olim Cadmeam fuisse appellatam.

Cadmeis, idis, pen. prod. *καδμειαις*, Regio est Achaiae, e regione Iubae sita, quae postea dicta est Boeotia. Autor Thucydides Belli Peloponnesiaci lib. 1.

Cadmus, *καδμος*. Ger. Ein Sohn Agenoris des Königs in Phoenicia, so die griechische Thebaner erben hat. Agenoris Phoeniciae regis filius fuit, qui a patre missus ad quaerendam Europam sororem, iussusque, sine ea non reverti, deperato reditu, Thebas in Boeotia condidit. Ab huius nomine ipsae etiam Thebae Cadmeae dicuntur a Cadmo conditore, Propertius: Quae tibi Cadmeae dicuntur Pontice Thebae. Postea autem a Zeitho, & Amphione regno pulsus, ad Illyrios sese contulit: ubi deorum mileratione, & ipse, & uxor in serpentes mutati sunt. Filias habuit Semelem, Agaven, Ino, & Antiochen. & Ferunt Cadmum decem & sex litteras e Phoenicia in Graeciam detulisse, a β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. His Palamedem Trojano bello quatuor adiecit, & totidem post eum Simonidem Melicum, & φ ψ ω. Ajunt quoque Cadmum historiam invenisse, & primum profanam orationem instituisse. Paulus junior fuit Orpheus. Haec Suidas. Apuleius vero hoc adscripsit Pherecydi. Ferunt item invenisse auti metalla, atque conaturam. & Est & Cadmus mons qui Laodiceae imminet, ex quo Lycus fluvius fluit. Autor Strabo lib. 12, & Plin. lib. 3, cap. 26.

Cadmeis, idis, form. gener. patronymicum a Cadme. *καδμειαις*. Ovid. 4. Metamorph. Aequora distingunt fummis Cadmeides alia.

Cadmeus, a, um, per quatuor syllabas, *καδμειος*, ut Aemio Cadmeus. Stat. Theb. 3. levius Cadmeus in Aemone Tela rotat.

Cadmus, fluvius Cestrius, vide in CAMMANIA.

Cadmus, item Milesius fuit, teste Suida, Orpheo aliquanto recentior, qui de Meliti origiae, & rebus Ionicis lib. 4. descripsit. Hic primus fuisse creditur, teste Plin. lib. 3, cap. 26, qui profanam orationem scribere aggressus sit: ut jam fultus dictam est.

Cadmeis, idis, urbs Lyciae, Olbiorum colonia, *καδμειαις*. Ovid. 4. Metamorph. Aequora distingunt fummis Cadmeides alia.

Caduciter, nomen Mercurii. Vide in Appellativis CADUCEVM & CADUCIFER.

Caduent, Sardiniae jurisdictionis in Caria populi: ut autor est Plin. lib. 3, cap. 29.

Cadurci, *καδουρκοι*, Galliae Aquitanicae populi, Plin. lib. 4, cap. 19, vulgo Caduri.

Cadusii, *καδουσιοι*, Asiae populi, inter mare Caspium, & Pontum. Strab. lib. 11.

Cadytis, Vrbs Syriae maxima, Herod. lib. 2.

Cæi, (quod hic pro insulae nomine corrupte legebatur, Vide CEA.)

Cæcilia, praenomine Caia, Tarquinii Prisci uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritissima, quae prius Tanaquil dicebatur. Vide Plin. lib. 8, cap. 48, & Liv. lib. 1, ab Vrbe.

Cæcilius, Epirota, libertus Attici equitis Romani, ludum Grammaticae Romae aperuit. Primus dicitur Virgilium, & alios poetas novos praelegere coepisse: quod etiam Domitii Marci versutus indicat: Epirota tenellorum nutricula vatum. Ex Tranquillo. Huius etiam meminit Macrobius. & Cæcilius Gallus, in disciplina iuris, atque legibus pop. Rom. notissimus, interpretandisque scientia, usu, autoritateque illustris fuit, tempore Cælii: cujus etiam ipse meminit: dicitque librum scripsisse de verborum significatione, quae ad ius civile pertinet. & Cæcilius item Claudius Iudorus, qui C. Asinio Gallo, & Martio Censorino COSS. ad VI. Calend. Febr. testamentum suo edixit, quavis multa civili bello perdidisset, tamen relinquere servorum quatuor millia CXXVI, iuga bovum tria millia D. reliquum pecoris CCLVII millia: in numerato H. S. D. C. M. Autor Plin. lib. 33, cap. 10. & Fuit & Cæcilius Callantianus (Callantis autem civitas Siciliae est) ludæorum religionis sedator, qui Romae docuit sub Augusto usque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas: Dictionarium ex ordine literarum, Comparisonem Demosthenis & Ciceronis, & alia. Autor Suidas. & Praeter hos Cæcilius Argivus, versificator fuit, qui scripsit de piscibus. Autor Suidas. & Cæcilius item Scaturus, poeta Comicus, quem Cic. ad Atticum, malum Latinitatis au-

ctorem vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus, & Ennii contubernalis: quidam Mediolanensem faciunt. Decessit anno post Ennium sepultus in Ianiculo. Autor Eusebius.

Cæcinum, *κακινον*, Stephano, Oppidum in finibus Italiae, inter Locros & Rheginos, a Cæcino vicino amne ita appellatum.

Cæcinius, *κακινιος*, Fluvius in finibus Italiae, qui Rheginum agrum a Loerenti dividit. Plin. lib. 3, cap. 10.

Cælestini, populi Umbriae sunt, qui a Plin. lib. 3, cap. 14, in sexta Italiae regione collo cantur.

Cæstum, Oppidum Calabriae, non procul a Brundisio, apud Plin. lib. 3, cap. 11.

Cælius, [Ger. S. Johans post in der Stan Rom.] Mons urbis Romae ex septem: a Cælio Vibeno nobilissimo duce Tusco dictus: quod Romulo adversus Latinum regem cum auxiliandibus venit: a quo Calimontia, aut Calimontana porta. Hunc montem Tullius Hostilius urbi addidit, ibique ipse habitavit, quod frequenter habitaretur, ut inquit Livius. In eo habitavit Ennius poeta. & Fuit & Cælius nomen patris Saturni.

Cælius, [Ger. Ein scharpsinniger Redner / ein lehrreicher Cicero.] Orator acerrimo ingenio fuit, discipulus Ciceronis, de quo extat illud Quintiliani elogium, longiore illum vita, & meliore mente dignum fuisse. Hic postea ab Atracino quodam accusatus, quod cum Catilina conspirasset in perniciem Reip. quodque aurum a Clodia Clodii sorore extorsisset, eique venenum propinasset, defensus est a Cicerone elegantissima illa Oratione, quae hodie quoque habetur in manibus. & Alius fuit Cælius Pontius, Praetor urbanus, cuius ius dicenti, quum picus capiti eius insedisset, ab Aruspice responsum est: dimissa ave, hostium victoriam fore: occisa, Reipublicae: cum tamen intenturum, qui eam occidisset: intrepidè tamen avem occidit: unde non ita multo post eum quadraginta suae familiae hominibus est interfectus.

Cælos, Thraciae portus apud Plin. lib. 4, cap. 11.

Cælus, *καελος*, Cognomen indigenae fuit, qui ex terra sorore in matrimonium ducta, Saturnum, Bellum, Dogana, & Atlantam genuit. A' cujus nomine mira varietate, formosissimum supremum corpus Caelum dicunt fuisse appellatum.

Cænargia, *καεναργια*, regio quaedam. Vide infra in THYREA.

Cæne, *καενη*, Ptolemaeo, Sinus Laconici oppidum, non procul a Tenaro promontorio. & Hinc Cænites portus, apud Plin. libro 4, capite 5, & Cæneus Iupiter dictus est. Ovid. Victos ab Oechalia Cæneo sacra parabat Vota Iovi. & Cæne item parva quaedam insula in mari Siculo in Africam versa, cui vicina est Gaulos & Melite: Plinio scribitur lib. 3, cap. 8.

Cæneum, *καενειον*, Promontorium est Eubaeae ad Septentrionem, de quo Plin. lib. 4, cap. 12.

Cæneus, Elati filius, a prima aetate puella fuit forma venustissima, adeo ut Neptunus illius forma tactus, cum ea concubuit: in mercedem autem concubitus pecunia illa, ut in vitam mutaretur, & esset invulnerabilis, quod factum est. & Unde Iovis factus prociobio: Invulnerabilis es, ut Cæneus, *καενειος*. *καενειος* deus qui laedi non possunt. Ceterum quum postea Cæneus superbia elatus, contemptis diis, iuberet Lapithas, quibus imperabat, per hastam suam jurare, Iupiter illius superbiam ultus est. Nam pugnae cum Centauris, quum ferro violari non posset, tanta arborum mole oppressus est, ut vivus sub terram detrueretur, atque hoc modo interit. Post mortem autem in avem mutatum dicit Ovid. lib. 12, Metamorph. salve Maxime vir quondam, sed avis nunc unica Cæneu. Virg. verò lib. 6. Aen. post mortem in saxum redisse dicit: It comes & juvenis quondam, nunc foemina Cæneus, Rufus & in veterem fato revoluta figuram. & Fuit & alius Cæneus philosophus, cujus mentio est apud Laertium & Aristotelem in Organo.

Cænica, Thraciae regio. Plinio autore lib. 4, cap. 11.

Cænina, a Plinio inter Latini oppida nominatur, lib. 3, cap. 5. Hinc Cæninenses populi a Romulo victi, ut est videre apud Liv. lib. 1, ab Vrbe.

Cænis, (ut fabulatur Ovid. lib. 12. Metam.) Thessalica puella fuit, quae a Neptuno compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nullisque unquam vulneribus posset laedari. Mutato itaque sexu etiam nomen mutavit, & ex Cænide factus est Cæneus. Hic in praesens Lapitharum, quum nullo teli genere laedi posset, egesta arborum mole, obrutus est, & in Cænidem avem transformatus.

Cænites, pen. prod. Achaiae portus fuit, non procul a Saronico sinu, quomodo nemo exornato. Plin. lib. 4, cap. 5.

Cænys, *καενυς*, Italiae promontorium est, quod adversum habet Pelorum in Sicilia, XII. stadiorum intervallo. Autor Plin. lib. 3, cap. 6.

Cæpori, Hispaniae cisterioris populi sunt. Plin. lib. 4, cap. 20.

Cæpus, facie Satyro similis, caetera inter canem & vitum, nascitur in Aethiopia, Strabo lib. 17.

Cære, *καερα* aut *καερα* Stephano, neutro genere, & indeclinabile, 4. le, Vibis

le, Vrbis insignis nomē in Hetruria, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc quondam Agyllam nominatā, & à Pelasgis è Thessalia profectis conditā ferunt. Deinde verò Lydis, quos postea Tyrihenos nominaverūt, adversus Agyllinos bellum gerentibus, quū quidam murū subiens, urbis ejus nomē per otatus fuisset, eiq; à Thessalo quodā de muro *χρηρ* responsum esset, eo veluti omine à Tuscis accepto, captam postea urbem mutato priori nomine, Cære vocavere. Verū tam splēdidā, tamq; gloriose civitatis, Strabō lib. 5. asserit, vix ulla sua ætate extitisse vestigia: solo vicinorum balnearum nomine, quæ Cæretena dicebantur, fuisse celebratam. Fessus: Cæremoiarum causam aliqui ab oppidi Cære dictam existimant. & Declinat. & Cæres, itis, pen. obliquorum corr. Virg. Est ingens gelidum lucus prope Cæretis amnem. & Legitur & ablativus Cærete, pen. prod. tanquam à nominativo Cæres, etis. Virg. lib. 10. Accid. Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in arvis. Quanquam non desunt, qui Cærete ibi adjectivum esse contēdant. & Ab hoc oppido Cæretes tabulæ appellatæ sunt, in quas Censores referri jubebant, quos nota causa suffragii & reliquo civitatis jure privabant, præterquam quod ut cives tributum conferre cogebantur. Nam urbe à Gallis capta, quū Cæretani eos, qui unā cum sacris, æternōq; Vestæ igne ad se profugerant, comiter hospitio suscepissent: Romani deinde restituta in statum meliorem urbe, satis malignam illis gratiā retulerunt. Nam civitate quidem eos donaverūt: suffragii autem jus eis non concesserunt. Hinc factum est, ut quum aliquē ignominia & contumelia dignum volumus significare, Cærete eum dignum esse dicamus.

Correte, Vide CÆRE.

Cæretum, Umbriæ oppidum inter Spoletum ac Nursiam, à quo Cæretani appellantur: totū orbem vano quodam ac turpe superstitionis genere ludificantes: ob quā causam ferē continuē peregrinantur, familiā atq; uxoribus domi relictis.

Cæsar, [*καῖσαρ*, Vng. *Tsaisar*.] Cognomen Juliorum est. Ille enim qui primus Cæsar nomē adeptus est, ab eo dictus fuit, quod ex eo matris utero fuerit natus. Vel ab elephanto in pugna occiso, qui lingua Maurorum Cæsar appellatur. Vel quod oculis cæcis: hoc est, glaucis fuerit. Vel à Cæsariæ, cum qua natus proditus. Hoc cognomen posteri deinde ex Julia familia nati tanquā suæ familiæ propriū gesserūt. Nam Julius Cæsar, à quo omnes Imperatores postea Cæsares appellati sunt, nō est natus ex eo matris utero, qui matre Auréliā habuit, quā amisit quū in Gallia bellū gereret: cuius etiam pater Cæsar est nuncupatus, qui prætura functus Pisis obiit. Hic Julius Cæsar omnem Galliā, quæ à saltu Pyrenæo, Alpibusq; & monte Gebenna, fluminibusq; Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciā formā redēgit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorū ponte fabricato aggressus est. Aggressus est & Britannos, ignotos antea superatusq; pecunias & obsides imperavit. Deinde quum obtinere non potuisset, ut sui ablentis in Consulibus comitis ratio haberetur, arma in patriam convertit: oemineq; repugnante Galliam Cisalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit: Pompejumq; Italiam expulit. Post hæc in Hispaniā transfregit, validissimas Pompeii copias, quæ sub tribus legatis, M. Petreio, L. Afranio, & M. Varrone erant, superavit. Pompejum funestissimo in campis Pharsalicis prælio superavit. Ptolemæum in Aegypto subegit. In Africa devicit Scipionem & Iubam, in Hispania liberos Pompeii. Triumphavit quinque: primū de Gallia: postea de Alexandria: deinde de Ponto: & Africa: & de Hispania. Liberalissimus fuit omnium, & maximē post hos triumphos, de quibus Suetonius, & Cæsares præterea duo alii fuerunt, C. & L. quorū C. Poëta tragicus fuit, & Orator, (ut testatur Pædianus) frater uterinus Catulli Oratoris: cuius & Cicero sic meminit in Bruto: C. Julius, L. F. & superioribus & æqualibus suis omnibus præstitit, oratorq; fuit minimē ille quidem vehementis, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, ex quibus, sicut ex ejusdem Tragediis, lenitas ejus sine nervis percipi potest, hætenus Cicero. & L. verò, hujus frater, Prætor & Consul fuitambo Syllam sequenti, iussu Marii interfecit, quo tempore item M. Antonius Orator, Craffi æqualis, simili fato perit. & Cæsar præterea alius fuit, prænomine L. M. Antonii Triumviri avunculus, Pompejanarum partium, missus utinque aliquoties Orator de pace: Postremò inter proscriptos ab Octavio relatus est, & interfecit: in cuius locum obtinuit Antonius, ut M. Cicero item proferberetur. Vide Plutarch. in Augusto, Cicerone, & Antonio.

Cæsariæ, penult. prod. [*καῖσαρ* Stephano. Ger. Ein Stan des Ostobli lands am Meer gegen.] Vrbis Pælestine in litore maris magui, quæ tumis Stratonis vocabatur: sed postea ab Herode in honore Cæsaris nobilitate ædificata, Cæsarea est appellata: in qua idem Herodes in honorem Cæsaris magnificam

domum albo marmore construxit. Vbi nepos ejus Herodes ab Angelo percussus, eò quod non dedisset honore Deo, consumptus à vermibus expiravit. In hac Cornelius Centurio à Petro baptizatus est. & Altera Cæsarea Philippi, à Philippo Herodis filio, in honorem Cæsaris ad radices montis Libani ædificata, ubi duo fontes, Ior scilicet, & Dan oriuntur. & Tertia Cappadociæ, sic à Tiberio nominata, pulso Archelao, quū autē Masaca diceretur, Autor Eusebius. & Quarta Mauritanix, nobili portu insignis, a nō sol vocitata: quam quum Iuba Ptolemæi pater muniret, Cæsaream appellavit. Autor Strabo libro 17.

Cæsaraugustā, [*καῖσαρ*], Vrbis Hispaniæ Tarraconensis: quam Strabo Augustam Cæsaream nominat: aetate Numania dicta, teste Pomponio. Vulgus Hispanorum *Sanogefam* vocat.

Cæsariū, a, um, ut Domus Cæsarea. [Vng. *Tsaisari*] Ovid. 1. Trist. eleg. 1. Vultus Cæsarei, Idem 2. de Ponto, eleg. 4.

Cæsariānus, a, um, [Vng. *Tsaisari*.] Cic. ad Attic. 16. Facile me ille esset alligatus: ajunt enim eum Cæsarianum esse celebratē.

Cæsariani, in Codice Iustiniani & Theod. dicuntur servi procuratores Cæsaris. ut in l. 5. De jure fisci lib. 10.

Cæsarienses, Ioniæ populū, in Ephesiorum conventu. Plin. lib. 5. cap. 20. Ephesum verò, alterum Asiæ lumē remotiores conveniunt Cæsarienses, Metropolitæ, Cybiani.

Cæsariensis Mauritania, Vide infra in dictione MAURITANIA.

Cæsarium, Aegypti emporium est, & secessus quidam. Strabo libro 17.

Cæsarobricenses, Lusitanæ Hispaniæ populi, apud Plin. lib. 4. cap. 22.

Cæsennā, Vrbis Flaminix provincie, à cædendo, quod exiguo amne cæsa: id est, divisā sit vel quod ager ejus duobus fluminibus, Sapi, & Rubicone sit divisus. & Hinc Cæsennates dicti sunt, Cæsennam habitantes: & Cæsennaria vina, quæ inter generosa numerabantur. Vulgò *Cæsena*.

Cætobrix, [*καῖτωβριξ*], Lusitanæ urbs est, alio nomine dicta Cozimbria. Ptol. lib. 2. cap. 5. Vulgò *Cozimbria*.

Cæticus, [*καῖτικος*], pen. prod. Fluvius est Mylix, in Theotroasia nascens, & per campum sui nominis in Elatiicū sinum defertur. Virgilius 4. Georgic. Saxofumq; sonans Hypanis, Mylixq; Caius.

Cætrā, Nomes mulieris Trojanæ, quam alii Aeneæ, alii Acanthii, alii Creuxæ nutricem faciunt. Hanc Aeneas ab infensa reversus fato cæcidisse inveniens, eam non longè à Bajanō sunt sepelisse ibiq; & urbem condidit, quam unā cū adjacenti portu Cajetam dixit. Virg. lib. 7: Tu quoq; litonibus nostris Aeneia nutrix, Aeternam moriens famam Cajetæ dedisti. Strabo autem lib. 5: Cajetam à sinu curvaticæ appellatam existimat, Laconum idiomate, qui curva omnia Cajattas solent nominare. Vulgò *Cætra*.

Cainas, Indix fluvius navigabilis, Brachmanarum agrū irrigans. Autor Plin. lib. 6. cap. 17.

Cairus, vel Acarion, Aegypti civitas. Vide in BASTLON. Cælis, [*καῖλις*], Pronomen à parentum gaudio sumpsum. Et est dictio dissyllaba, nisi per diacriticū ex a, consonante facias vocalem, ut apud Martialē: Pervigil in pluma Caius ecce patem. Profertur per G, & notatur per C, quæ invertitā, mulierē Cajam declarat, Quatiliano autore li. 1. cap. 13. Sic pro Muræ. Putarunt omnes mulieres, quæ cōtempnionem facerent, Caius vocari. Apud præcos autem pro domino ponebatur, sicut & Caius *καῖ* a pro domina. Vide Plutarch.

Cajandus, a, um, Statius lib. 4. Sylv. emptum plus minus aße Cajano.

Calabriā, pen. cor. [*καλαβρία*]. Ger. Die allenthalben in Italien istalix so an das Meer host. Extrema Italiæ regio est, peninsulæ formam referens, cujus limes est, unius diei via, quæ à Taranto Brundisium ducit. Aliis nō omnibus Messapia, & Salentina, & Peucetia dicta est, teste Strab. lib. 6. & Plin. lib. 3. cap. 11. Oppida ejus præcipua sunt Brundisium, & Hydruntis totius Italiæ extremum. Horat. 1. Carm. Ode 31: Non astitit graza Calabriæ Armenta.

Calaberris, Calabriam incolens. & Et Calaber, bræ, brum. Ovidius lib. 3. de Arte: Ennius emersit Calabris in montibus heros. Dicitur *καλαβρις*, quod sit regio in prima Sicilia, in qua arbore fructibus mirum in modum oneratur.

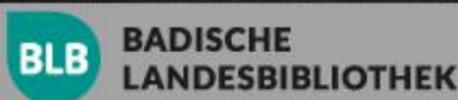
Calabris, a, um, ut Calabrisca olea. Colum. lib. 12. cap. 45. Veruntamen habetur præcipua in hoc usui olea Calabrisca, quæ quidam propter similitudinem, oleastellum vocant.

Calabris, [*καλαβρία*], Calabriæ populi in finibus Italiæ, quorum regio Calabria est, fructibus in primis abundans: quos quoniam hospitibus obtulerant, libi alioqui nulli usui futurum factum est ut Dona Calabri hospitium in proverbium ceciderit, pro nullius preui muneribus, quæ donanti oneri magis sunt, quam usui.

Cal.

Calæ, arum, *καλαί*. Civitas in India.
Calenus, *καλῆν*. Fons Lyciæ, apud Stephan. qui & Calbius dicitur.
Calaguritan, Hispaniæ citerioris populi in conventu Cæsaraugustano: quorum alii Nafisei, alii Fibulatenfes cognominati sunt. Vitorumque oppidum Calaguritan dicitur. Plin. lib. 3. cap. 3.
Calais, *καλαί*. Boreæ ex Orithya conjugis filius alatus, qui una cum Zethe fratre similiter alato cū Argonautis Colchos profectus est. Quia in expeditione, quum à Phineo rege humaniter essent accepti, Harpyias, quæ regnū illius infestabant, persequi constituerunt: quas quum & alarum auxilio, & sagittarū di peritis in Floras ulq; insulas fugassent, ab Iride admoniti sunt, ne Iovis canes ulterius persequerentur. Inde itaq; rectorum conversi, duas illas insulas, in quibus Harpyias reliquerunt, à conversione sua Strophadas appellarunt, quum antea Floræ dicerentur. Postremò ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos edmutati, qui Caniculæ exortum dies ferè octo præcedunt: unde *καλαί* dicitur, percurrētes appellantur. & Est etiā Calais gemma saphyro similis, candidior tamen, & litoroso mari similis. Hanc pleriq; eandē esse existimant cum Augite.
Calamix, *καλαμίς*. Vrbis Peloponnesi, Steph.
Calamenthe, *καλαμίνθη* vel *καλαμίνθη*. Vrbis Lydiæ vel Phœnicum, melius per jota in penultima.
Calamis, idis, Nomen statuarii, qui equos absolutos & perfectos effinxit. Ovidius: Vendicat ut Calamis laudem, quos fecit equorum. Huius meminit Plin. lib. 34. cap. 8, & Quintil. lib. 12. cap. 10.
Calamifus, Locrotum oppidum, Plin. lib. 4. cap. 3.
Calamos, Phœnicæ oppidum in ora subjecta Libano monti. Plin. lib. 5. cap. 20.
Calanus, pen. pro d. *καλάνος*. Fuit philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui securus Alexandrum Magnum extra Indiam finis, quū apud Patagardas negotare cœpisset, facta pyra, & antea scilicet superimpolita, in ea cubans combustus est, stramentis operatus. Fertur, quū Alexander Magnus rogaret eum, si quid vellet, dixisse: Prope diem te videro. Quod non multo post contigit: nam in Babylone paucis post diebus Alexander mortuus est. Lege Arrianum de gestis Alexandri. Indi autem quæque sapientem *Calanus* vocant, ut scribit Suidas.
Calapris, Pannoniæ amnis est, in Saum influens iuxta Sisciam, duobus alveis insulam efficit, quæ *segetica* vocatur. Plinius lib. 3. cap. 25.
Calaris, [Ger. Die Hauptstadt in der Insel Sardinia.] Civitas in Sardinia apud Plin. lib. 2. cap. 170, cuius meminit & Claudianus de Bello Gildonico. Vide in dictione SARDINIA.
Calaritani, Sardinie populi, ad Meridiem siti: quibus Calaris oppidum nomen fecit, cuius meminit Plinius lib. 2. cap. 108. Vulgò *Callar*.
Calatritanum, Sardinie promontorium Africam spectans: apud Plin. lib. 3. cap. 7.
Calarna, *καλαρνα*. Vrbis Macedoniæ, Steph.
Calarus, *καλαρος*. Insula, aliàs dicta Alopecia, vel Alopecensis, quum vulpem catulos suos ferre & deponere vidisset: deinde Calarus à Calero (*καλαρος*) rege. Alii civitatem Calarem dicitur voluit, Steph.
Calasiris, *καλασίρης*. pars Aegypti, incolæ Calasiri, & Calasiri, Steph. ex Herodoti lib. 2.
Calathe, *καλαθη*, quam alii Calathufam vocant. Nomen urbis ad Herculis columnas sitæ Autor Stephanus. Plinius verò lib. 4. cap. 12. Calathufam insulam esse asserit in mari Aegæo, non procul à Cherfonefo sitam.
Calathus, filius Iovis & Antiope, ut autor est Hom. in Odyss.
Calathulla, *καλαθούλα*, à Plin. libro 4. capite 11, numeratur inter insulas desertas, quæ inter Cherfontium, & Samothesco interjacent.
Calatis, *καλαίς*. Stephano, Thraciæ civitas, non procul à Tomis, Ponto Euxino imminens: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 21, & Strab. lib. 7. Ex hac civitate ortus fuit Ilter Poëta, qui de ratione scribendæ Tragediæ opus insignis conscripsit.
Calatia, *καλατία*. Indiæ populi apud Stephanum. & Calatiæ præterea inter urbes Italiæ ponuntur à Plin. libro 3. cap. 4, non procul à Bovillis, & Casino.
Calarybtus, *καλαρυβτός*. Vrbis Libyæ, Steph.
Calauria, sive Calauria, *καλαυρία*. Stephano, insula est in sinu Argolico, contra Trez. enim, nulla alia re, quā morte Demosthenis nobilior. In hac etenim insula templum erat Neptuni, quò Demosthenes, audito Archie satelitis Antipatri advetu, confugit, & ne vivus in Antipatri potestatem perveniret, hausto veneno ex calamo, vitam finivit. Hanc nonnullis in locis Calabriam appellatam invenimus, sed mendosè. Vulgò *Sidra*.
Calauria, insula est juxta Cretam, à Calauro Neptuni filio denominata. & Est etiam urbs Locrotum, in qua Latona maxime colebatur, Vide Ovid. lib. 7. Metam.

Calbis, Catix amnis, ut scribit Pompon. Mela lib. 3.
Calbius, Vide CALENS.
Calce, A. Strabone lib. 3, numeratur inter Campaniæ civitates, non procul à Theano Sidicino.
Calchas, antis. [καλχῆς. German. Em Githis & Marsager/ wische im jug vor Troja gemessen.] Proprium nomen Greci augurs. Thestoris filii (à quo Thestorides à Poëtis appellatur) qui cum Grecis ad expeditionem Trojæ profectus est: & quoniam divinandi arte plurimum præstabat, ejus consilio multa gesta sunt. Nam in Aulide ostendit quomodo placata Diana, veni sedari possent: & apud Trojam in castris docuit, quæ ratio Apollinis placandi, ut pestilentia cessaret, foret: & ex pascere, quæ cum novem pulis à Dracone vorabatur, indicavit decennale obsidionem Trojæ futuram. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeo ut ejus præsidio plerumque defenderetur: præcipuè verò quum suaderet Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon non solum in vatem, sed etiam in ipsum Achillem incensus ferebatur. Diruta autem Troja reversus cum Amphilocho Amphiarai filio terrestris itinere, Colophonem (quæ urbs est Ionie) quum in luco Apollinis Clari extra urbem apud fanum in Mopsum præstantissimum Augurem incidisset, artis peritia ab illo superatus, dolore contabuit, quòd proposita sibi Mopso caprifico (ut refert Hesiodus) aut (ut Pherecydes mavult) sive grævida, concipere non potuisset quot in illa ficus essent, quòve hæc utero fucalæ gereret: quòd tamè Mopsum sine ullo errore divinavit. De Calchante vide multa apud Homer. lib. 1. Iliad. & Virg. 2. Aen.
Calcedon, (quod hic corruptè legebatur) Vide CARFIOLI, & CARSEOLI.
Calcedone, *καλκεδών*. Filia Aetææ Colchorū regis soror Medææ & Ablyri, & conjunx Phryxi, ex quo Cytorum peperit. Ovid. in Epist. Helene ad Parisem: Non erat Aetææ, ad quem despecta rediret, Non ipsa parens, Calcedoneq; soror.
Calcedius, militari joco dicitur est Claudius Cæsar, pro Claudio, quemadmodum & Biberius pro Tiberio, & Mero pro Nerone. Suetonius in Tiberio: In castris tyro etiam tum propter nimiam vini aviditatem pro Tiberio Biberius, pro Claudio Calcedius, pro Nerone Mero dicitur est.
Calce, Calce civitas Campaniæ. Nam est in via Flaminia, quæ Cale dicitur. & Est & in Gallia hoc nomine, quam Salustius captam à Persenna commemorat. Hæc Serv. lib. 7. Aeneid.
Calcedonia sylvia, in ea parte Britannie fuisse putatur, quæ hodie *Scotia* dicitur, Fevilissimis olim urbis nobilitata. Martiali: Nuda Calcedonio sic viscera præbuit urso. In de etiam Britannia peculiariter epitheto Calcedonii dicitur à poëtis. Idem: Quinte Calcedonio Ovidi visere Britannos. Corripit autem hoc nomen in hac significatione antepenultimam syllabam: secundam verò producit. Apud Græcos enim scribitur per e. Contra quam Aetolia sylvam significamus, secunda syllaba scribitur per y Græcum, & ubique corripitur: sequens autem producit, eò quòd apud Græcos scribatur per e. Vide plura de hoc suo loco.
Calurgia, Ptolemæo Germaniæ civitas putatur inter Saxones, quam vulgò *Vistemburgam* vocant.
Calena, [German. Dronfurt in Etas in Engesand.] apud Ptolemæum civitas in Anglia esse creditur, quæ hodie *Owenia* appellatur.
Calenum, *καλῆν*, teste Plinio, Campaniæ oppidum est, non procul à Capua, in cuius agro mite & generosum vinum nascitur. & Inde Caleni populi dicti, qui hanc urbem, aut agrum vicinum incolunt. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 3. & Hoc etiam oppidum Cales, Calium, in numero plurali appellatū invenitur. Virgil. 7. Aen. quòdque Cales linquunt, amnisque vadiosi Accola Vulturū. Idem Horat. lib. 4. Carm. Sed præsum Calibus ducere Liberum si gessis. Vulgò *Cannola*.
Calenus, *καλῆν*, possessivum, à Calibus, sive Caleno Campaniæ urbe deductum. Horat. lib. 1. Carm. Ode 20. Circubum, & pælo domitam Caleno Tu bibes uvam.
Calerium, *καλῆρ*, Oppidū in Cenomanis, ad XII III lapidē à Bergomo Brixiam versus, ad colles in sinistra parte positū: bonitate vini denominatum, *καλῆρ* bonus, & *πίον* bibo.
Cales, *καλῆρ*, Oppidum in Gallia: aliud in Campania, à quo Cales populi juxta Falernos & Maficos, de quibus Virg. lib. 7. Aequora quicq; Cales linquunt. Hinc Calenum vinum.
Calesia, *καλῆσια*, Vrbis Italiæ, Steph.
Calistra, Oppidum est Thessaliæ ad mare situm, juxta quod Axius fluvius in mare Aegæum defluit. Hero 3. lib. 7.
Calere, Ignobilis insula inter Samothesco & Cherfonefium, Plin. lib. 4. cap. 12.
Caleti, vel (ut alii volunt) Caletes, Populi sunt Galliarum Belgicarum ad mare, contra Britanniam, quorum urbs à Ptolemæo Gesoriacum navale vocatur: hodie *Calés*. Plinius libro 19. capite 1: Caducei, Caleti, Ruteni, Bituriges, ultimique hominum

exilimati Morini: imò verò Gallix univèrſe, vela texunt. & Apud hos erat litus portus, ex quo breviffimus erat in Britanniam trajectus, cujus frequens est mentio in Commentariis Cæſaris.

Caletanus ager, non longè à Vadis Volaterranis in Thracia. Plinius: In eadem parte oppidorum veterum nomina retinent agri Crustumius, Caletanus.

Callianassa, & Callienera, Vide **CALLIANASSA & CALLIANIRA**.

Calicadnus, Vide **CALYCADNVS**.

Calicula, Vrbs Hispaniæ, Ptol. Calucula Plin. dicta.

Caligula, Dicitur fuit Cæſar Imperatoris caligis, quas margaritis refertas primus postavit: vel potius à caliga militari, qua frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos sibi militum animos. Id enim militibus gratiffimum fore credebat, si Imperatorem vestibus nihil à gregario milite differre viderent. **Ausonius**: Cæſar cognomen caligæ cui caltra dederunt. In exercitu enim natus erat. Caligulas Cornutus in Persium idè esse vult quod Crepidas, quibus Græci utebantur: sed dubitandum non est quin diminutivum sit à caliga, qua quum Imperator uteretur, minori fortasse quàm milites, dicitur est Caligula.

Calingæ, Populi sunt Indiæ maritimæ, quorù formiæ: quinqueſcentos feruntur conciperi: octavum autem vitæ annum nõ excedere. Autor est Plin. lib. 6. cap. 17.

Calingii, Arabiæ populi, quorum oppidum est Mariaba. Autor Plin. lib. 6. cap. 26.

Calington, Indiæ promontorium. Plin. lib. 6. cap. 20.

Calinipaxa, Indorum oppidum, non procul à Gange fluviio. Plin. lib. 6. cap. 17.

Calinus, Scaturiens, cujus meminit **Quintil.**

Callaici, à Ptol. lib. 2. cap. 6 appellatur Hispaniæ Tarraconensis populi, ad Occidentalem Oceanum siti, Artabris & Asturibus finitimi: qui à Piniio Gallici appellantur.

Callet, Oppidum ulterioris Hispaniæ, in conventu Gaditano. Autor Plin. lib. 3. cap. 1.

Callix, Vrbs una ex tribus Actoliæ urbibus, teste **Steph.**

Callianassa, & Callianira, duo Nympharum marinarum nomina: alterum à bene imperando: alterum à viris honestandis dictum.

Calliarus, Vrbs Locrorù oppidum: ita dictum à Calliaro Odeædoci, & Laonome filio: ut ex sententia Hellanici tradit **Stephanus**. Meminit huius oppidi & **Strabo** lib. 9.

Callias, Atheniensis poeta fuit, Comædiarù scriptor, quem **Schæronion** appellatù fuisse **Suidas** tradit, quòd ob paupertatem funes torqueret. & **Callias** item **Lacoplutus** cognominatus, dux Atheniensium nobilis, contra **Artaxerxen** missus. Autor utriusq; **Suidas**. & **Callias** Methymneus Grammaticus, quem **Strabo** dicit **Alceum**, **Sapphoq;** poetas enarrasse.

Calliocrates, Sculptor fuit, qui formicas, & id genus minora animalcula, tam parva fecit ex ebore, ut earum parres cerni non possent. Vide Plin. lib. 36. cap. 8.

Callidorus, Viri proprium nomen, quasi munus pulchritudinis.

Callidron, Mons est iuxta Thermopylas. Plinius libro 4. capite 7.

Callimachus, penultima correpta, Nomen poetæ Cyrenensis, qui apud Græcos princeps inter Elegiacos habetur. & fuit & alius historicus Aegyptius, filius **Bati** & **Mestamæ** discipulus **Hermocratis** lateri Grammatici. Vixit apud **Ptolemæum** Philadelphum usque ad **Evergeten**, bibliothecæ regis præfectus. Omne poematis genus attingit. In adversarium poemata acerbissimum scripsit, quem ficto nomine **Ibin** appellat: unde **Ovidius** poeta nomen, & argumentum mutuatus est. Edidit elegias quoque & epigrammata, & hymnos, aliæque complura. Ex **Suida**. Horum omnium nihil extat præter elegiam unam in lavacrum **Palladis**, & quosdam hymnos in deos. & **Callimachus** alius sculptor fuit, qui se nominati voluit, quasi artis interpolatorem, & qui eam in tenuiorem, ex quilibet remq; disciplinam reduxisse. Enim liquefacere, conflareq; est. Nam ipse primus lapidem perforavit, minuratumq; tractavit. Autor **Pausanias**.

Callinicus, Sophista Syrius, vel Arabs, qui Athenis professus est. Scripsit de eorum elia: de Rhetorica ad **Cleopatram**: de rebus gestis **Alexandri**, & alia quedam. Autor **Suidas**.

Calliope, penult. corr. German. Eine auß den neun Musen, hat den Namen von der guten und samen Güt. Vox Musarum, & quidè præstantissima, quæ etiam **Calliopeia**, nomen dicitur sicut **Penelope** **Penelopeia**: à pulchra voce dicta. Præest heroicis versibus. & Est item **Calliope**, oppidum **Parthorum**, **Stephan.**

Callipia, Fons est Ephesiorum, apud **Plinium** lib. 5. capite 29.

Callipida, Populi Scythici, Hypanim fluvium accolentes, ut autor est **Herodotus**.

Callipolis, Vrbs Thraciæ in extremo Hellesponti, è regione **Lampfaci**, à quo quadraginta stadiis distat stadis, ut scribit **Strabo** libro 13. & Est item **Callipolis** Peloponnesi civitas, in tractu Occidentali, non procul ab **Araxo** promontorio, inter **Cyllenem** & **Patras**: cujus meminit **Pompon.** **Mela** libro 2. & **Callipolis** præterea insula est maris **Aegæi**, una **Cycladum**, quæ notiore nomine **Naxos** appellatur. Autor **Plin.** lib. 4. cap. 12.

Callippos, Philosophus, qui honestatè voluptatem adunxit, sicut & **Dinomachus**.

Callippus, Atheniensis, **Platonis** auditor, interfectus à **Syracusanis**, quòd tyrannidem post **Dionysium** aggrederetur, **Dionem**que patriæ liberatorem prodidisset. **Plutarchus** in **Dione**.

Calliroë, Fons apud Athenas. **Papinius** lib. 12. **Thebaid.** Et quos **Calliroë** novies errantibus undis implicat. Hic postea à tyrannide reparatus, & dicitur esse: **Valla** ex **Thucydide**. **Novè** fistulas vertit. **Martianus** de hoc fonte: Fontes multi **Atticæ**, inter quos **Calliroë** prædicatur.

Calliroë, item **Lyci** crudelissimi tyranni filia fuit, quæ **Diomedem** liberavit ab insidiis patris, qui hospites omnes immolabat, à quo quum se desertam videret, vitam laqueo finivit. & Fuit item **Calliroë**, **Acheloi** fluminis filia, quæ **Alcemoni** nupsit, ut supra docuimus in dictione **ALCEMON**.

Calliste, Insula maris **Aegæi**, una **Sporadum**, alio nomine **Thera** appellata. Autor **Plin.** lib. 4. cap. 12.

Callisthenes, pen. corr. Nomen Philosophi **Olympii** **Alexandro Magno** familiaris, ejusdemque sub **Antistotele** eò discipulus, quem ille postea in **Asiam** accessit, ut res suas memorie prodere. Huic non cuit immo dica libertas, gravitateque invisa **Regi**, quum haudquaquam assentantium ac commotus ingenio esset. Nam quum **Alexander** ex **Perico** bello arrogatior factus, regio more adoran vellet, acerrime inter reculantes **Callisthenes** fuit, palam dictans, **Alexandrum** non adorandum esse: quæ res & illi, & multis principibus **Macedonum** exitio fuit. & Siquidem **Alexander** **Callisthenem** propter adorationis **Pericæ** interpellatum morem, conjunctionis consensum fuisse criminatus est, eumq; truncatis membris, abscissisque auribus, ac naso, labiisque, deformatum, cum cane in cavea clausum circumferri iussit: diuque torum tandem necavit. Vide hæc latius apud **Quintum** **Catium** de **Vestis** **Alexandri**.

Callisto, Lycæonis **Arcadiæ** regis filia, quæ à **Iove** compressa, gravidatq; effusa, quum unâ cum **Pallade** lavaretur, tumore uteri prodita, & ab ea repulsa, **Arcadem** suum in sylvis peperit: quæ postea **Arcadia** dicta est. Hæc postea à **lone** in usum commutata, & **Iovis** miseratione in caelo collocata, majorem efficit **Arcam**: quæ & **Arctis** à **Græcis** dicitur. **Propert.** lib. 2. **Callisto** **Arcadios** erraverat usque per agrorum nocturna suo sidere vela regit.

Callistratus, pen. corr. Nomen statuarii, cujus meminit **Plin.** lib. 24. cap. 8.

Callistus, Libertus fuit **Claudii** **Cæſaris** potentissimus, qui ipsum etiam **Crassum** opibus longè superavit. Hic fecerat **Romæ** & edificavit, triginta solidis ex onyche columnis sultam. Vide **Plin.** lib. 36. cap. 7. & lib. 33. cap. 10.

Callistus, Vnus inter comites **Julianis** principis expeditionis, herosus versus ejus historiam conscripsit **Volatens**.

Calceum, Vide **CALENYM & CALENI**.

Caloactites, Vide **CALENYM**.

Callon, Statuarius nobilis fuit, qui 87. Olympiade floruit: teste **Plin.** lib. 24. cap. 8. & **Quint.** lib. 12. cap. 10.

Calostoma, vel **Calostoma**, commemoratur à **Plin.** lib. 4. cap. 12, inter **Danubii** fluvii ostia. Vide supra in dictione **BOREOSTOMA**.

Calpas, Bithyniæ portus est prope **Rhelum** fluvium, & **Sangarium**. Autor **Plin.** lib. 6. cap. 1. & **Straboni** nomen amnis est: sic enim scribit libro 12: Inter **Calcedonem** & **Heracliam** multi amnes fluunt, è quibus est **Pellis**, & **Calpis**, & **Sangarius**.

Calpe, Vrbs in **Hispaniæ** montis, circum montem magnus, altitudine ingens, oppositus **Abyli** monti **Africæ**, altera ex columnis **Herculis**: in cujus radicibus ius est nomine **Calpe**, ut inquit **Strabo**: quo etiam nomine dicta est insula in occasu post **Gades**, angusto discreta freto.

Calphurnia, Mulier fuit opportunissima, quæ sexus sui vocatione oblata, per seipsam causas egit, adeoq; molestant se iudicibus prebuit, ut occasionem dederit edicti, quo cautè eam ne mulieri in posterum causas agere liceret. Vide **Just.**

Calphurnius Bestia, Nobilis fuit **Romanus**, qui pecunia corruptus, rem à **diversis** **Iugurtham** male gessit. Hic à **M. Cæ-**

quo accusatore obiectum est, quod uxores suas dormientes interemisset. Vide Plin. lib. 17. cap. 2.

Calucula, Oppidum est Hispaniae Baeticae ex stipendiariis, Plin. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Caluca*.

Calydium, Italiae oppidum est in via Appia, qua Brundisium vadit. Strabo lib. 5.

Calypso, Thraciae urbs est, a Philippo Alexandri patre condita, ex Strabon. lib. 7.

Calycadnus, Ciliciae fluvius est, Seleucium praeterebens, juxta Sarpedonem promontorium. Strabo lib. 14.

Calymna, Insula est una Sporadum, Calymnis proxima, teste Plin. lib. 4. cap. 12. Homer. Iliad. 2. duas facit Calymnas insulas. Vide Strabonem ad finem lib. 10. Est etiam, teste Stephano, Calymna oppidum Cariae, cuius meminit & Plin. lib. 5. cap. 27. Vide Calymneus, quod dicitur, nomen Gentile.

Calymna, pen. corr. Stephano, Aetolorum civitas, regia Oenei patris Meleagris: a qua regio vicina Calymna, quod dicitur, dicitur. Distat a mari septem millia quingentorum passuum spatium, per quam Evenus fluit. Lucanus: Et Meleagreum maculatus sanguine Nessi Evenos Calymna fecat. Ab hac etiam urbe vicina sylvia Calymna dicta est, in qua Meleager mixtae magnitudinis aprum interfecit, quem & ipsi poetae Calymnionem aprum vocant. Fuit praeterea in ea Britanniae parte, quam hodie *Sittiam* vocant, Caledonia sylvia. Sed hoc ferè observant poetae, ut quum Aetoliae sylviam denotare velint, secundam nominis hujus syllabam per y Graecum scribant, eandemque corrumpant: producant autem antepenultimam. Contra quum Britanniae sylviam sunt declaraturi, secundam syllabam per e scribunt, eandemque producant, correpta antepenultima. De quo plura suo loco.

Calymna, a, um, & Calymnis, dis. Ovid. lib. 8. Metam. Plangunt se matres Calymnides.

Calymna, Insularum duarum nomen est inter Sporadas, non procul a Calymna. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Calypso, Nympha Oceani & Tethyos filia: vel (ut aliquibus placet) Atlantidis. Regnavit in Ogygia insula, Laetio promontorio adiacente, quam postea a nomine ipsius Calypso insulam nominarunt: ubi Ulysses naufragum humaniter excepit, & in septimum usque annum apud se retinuit. conjugium illi suum & immortalitatem offerens: quae tamen ille patriae, & Penelopee suae amor omnia posthabuit. Vide Homerum Odyss. lib. 5.

Camacae, Populi inter Scythicas gentes Plin. commemorantur lib. 6. cap. 17.

Camae, Populi inter Scythicas gentes, Plin. lib. 6. cap. 17.

Camaldunum, Plinio oppidum est Britanniae, lib. 2. cap. 75. Vulgo *Dunelm*.

Camara, Stephano, Urbs Cretae est, Laro prius dicta. Vulgo *Camara*.

Camareni, Insulae Arabum & caru incolae, Steph.

Camaria, Urbs in Italia ad Albanis condita. Vide CAMERINUM.

Camaria, Ptolemaeo, est urbs Hispaniae, quam alio nomine Victoriam vocant.

Camarina, Ger. Ein gütiger obständiger Weiser oder See in Sicilia. Pol. *Isola di Camarina* sive *Isola di Siracusa*. Stephano, Palus est Siciliae (teste Servio) juxta oppidum ejusdem nominis, cuius aquae quum foetore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem, expediturque ipsis Camarinam exicari: quibus ab Apolline responsum est: Camarinam non esse movendam. Neglecto tamen oraculo sicaverunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi poenas dederunt. Hinc manavit proverbium: Camarinam movere, pro eo quod est, sibi malum accedere. Alii dicunt Camarinam fruticem esse, cuius ramos si quis commoveat, quatuordecim annis quendam edere odorem. Vide Erasmi Adagia. Vulgo *Cammarana*.

Cambades, Vide CHAMBADES.

Cambala, Cambalorum, Asiae locus est in Cypriete regione, ubi auri metalla effodiuntur. Strabo lib. 11.

Cambalidus, Mons, Caucaei rami in Sufianis, Plin. libro 6. capite 27.

Cambodunum, Vindelicorum urbs est in Germania. Hodie *München*. Vulgo *München* im *Bayrischen*.

Cambolctri, populi, inter Galliae Narbonensis gentes Plinio commemorantur lib. 3. cap. 4. & lib. 4. cap. 19.

Cambulus, Aethiopiae Urbs est, Plin. lib. 6. cap. 23.

Cambyfena, Regio Asiae, a Cambyse sic appellata: ut Xerxes a Xerxe. Steph.

Cambyleni populi, quod dicitur, Steph.

Cambyfes, pen. prod. Medioctri dignitatis Persa fuit, cui Alyages Persarum & Medorum rex, Mandanen filium suum collocavit: ex quo natus est Cyrus, qui postea visito avo, regnum invasit. Cambyfes item alius fuit, Persarum & Medorum rex, Cyni filius, & superioris Cambyfes nepos: qui patris regnum

Aegyptum adiecit: sed offensus illorum superstitionibus, Apidis, exeterorumque deorum aedes dirui iussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui in Libya deserta arenis obrutus, universus interit. Vide Herod. lib. 1. & 2. Est etiam hoc nomine fluvius Hyrcaniae, ortum habens in montibus Caucasus, Septentrione versus per Liberos & Albanos desuens. Autor Plin. lib. 6. cap. 13.

Camelani, Italiae populi sunt, qui a Plin. libro 3. cap. 14. in sexta Italiae regione collocantur, Narniensibus, & Nucernis vicini.

Camelides, Insulae duae sunt, Ioniae adiacentes, non procul a Mileto. Autor Plin. lib. 5. cap. 32.

Camelocomi, populi Arabiae Stephan. in Chamaosites.

Camelene, Suidae, quod dicitur, Straboni, regio in qua regnavit Camelus.

Camercum, oppidum Galliae Belgicae, in finibus Picardiae. Vulgo *Cambray*.

Camertinum, pen. prod. Ptolemaeo, Vulgo *Camertino*, Umbriae urbs praefata, a curvitate situs ita appellata: quam Livius scribit P. Scipionem in Africam trajecturo, cohortem unam sexcentorum millium praebuisse.

Camertopis, Civitas est Indiae, Straboni.

Camertes appellati sunt Umbriae populij in montibus Piceo contentis: quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. & Strab. lib. 3. Cic. pro Cornel. Balbo: Neque Fulginarium, neque Camertum fore esse exceptum. Rectus singularis est Camerta. Silius lib. 8. Et armis vel castris laudanda Camerta. Adjectivum est, Cic. pro Syll. In agro Camerti, Piceo, vel Gallico.

Camertinus, a, um, Cic. pro Corn. Bal. Is igitur M. Annium Appium fortissimum virum, singulari virtute praeditum, civitate donavit, quum Camertinam foedus sanctissimum, atque acerrimum sciret esse.

Camertum, Latii oppidum juxta Collatiam apud Plin. libro 3. capite 5.

Camertes, sive Camesis, Italiae indigena fuit, consors Iani quum illo bonam Italiae partem Tyberi vicinam possedit, potentia ita participata, ut regio Camertinae, oppidum lanculum vocaretur.

Camicus, Urbs Siciliae, in qua Colacus Diodati filius imperavit. Charax hanc urbem Ioycum vocat, Steph. Vide INYX.

Camilla, Regina Volscorum, Metabi & Casiniliae filia, cuius pater Metabus, propter invidiam suorum pulsus, Dianae eam vocavit: quum autem iam adoleres, solis armis studuit: jamque in omni armorum genere instructissima, Turno & Lanis adversus Aeneam in auxilium venit, & post multas res praeflare gestas, ab Aeneate occisa est, ut copiose describit Virg. lib. 11. matrisque vocavit nomine Camilla mutilata parte Camillam.

Camillus, Ger. Ein berühmter und weislicher Mann zu Rom. Qui & alter Romulus dicitur est, Romanorum suae aetatis clarissimus factus, qui Vejos toto decennio obsessos per cuniculos cepit. Nec multo post, quum crimi illi daretur, quod albis equis triumphasset, & praedam iniquè divisisset, die dicta ab Apulejo Saturnino Tribuno plebis, damnatus Ardeam concessit. Mox, cum Galli Senones urbem dissipasset, ipsamque Capitolium ardentissima premerent obsidione, absens Dictator factus, collectis ex fuga Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intactos, intactos oppressit. Post haec populum Romanum Vejos migrare volentem, Elegantissima illa, quae apud Livium legitur, concione retinuit: in qua omnes urbis doctores laudatque licet agnoscere. Tertium deinde Dictator creatus, Saticum sociam Pop. Romani urbem, ac impetu Latinorum tutatus est. Quartum Dictator ad sedandam populi seditionem factus, valetudinem excusavit, aliumque sibi subrogandum curavit. Quintum Dictator Gallos iterum Romanos petentes, & ad flumen Anienem castrametatos, superavit. Postremo Romae octogenarius praesentia interit (ex Livio, & Plutarcho) qui Gallos, qui capta urbe Capitolium obsidebant, Italia expulit, patriamque in libertatem vindicavit. Vitae ejus vide apud Plutarchum.

Camirus, Urbs fuit in Rhodio, ita dicta a Camiro Herculis filio, quae ex Iole Euryti regis filia susceperat: cuius meminit Hom. in Catalogo navium.

Cammania, Pars Thesprotiae (quae Cestrinia postea dicta est, ex qua Cadmus fluvius Cestrinus) condita a Cestri- no Helent Pramide filio: populi Cammanii, Steph.

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum laudes, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

Camcenae, cum ae diphthongo, Musae, Iovis & Memoriae filia, a cantus amoenitate ita dicte. Varro autor est, ab antiquis Carmoenae, & Camcenae dictas fuisse, quae postea abjecto r, vel s, Camcenae appellatae sunt. Alter Festus: Camcenae (inquit) a carminibus sunt dictae, vel quod canunt antiquorum lau- des, vel quod sint castae mentis praesides. Virgil. 3. Aeglog. Al- ternis di-

ternis dicitis, amant alterna Camœna. ¶ Dicimus etiam Camœna numero singulari. Persius Satyr. 5. tibi nunc hortante Camœna Excubienda damus præcordia. Seneca in Med. Ille vocali genitus Camœna.

Campaniã. [*Campania*.] German. Ein fruchtbar Landtschafft Italiã in weidher Neaptes ligt. Regio Italiæ fertilissima, in qua suorum est Liberi patris (ut venisset à Plinio dictum est) & Ceteris cestamen: sic dicta, quod campeltris sit. Iuvenalis: Provida Pompeio dederat Campania febris. A qua Campani, qui in ea habitant. Vrbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliasq; complures.

Campânus, a, um, adjectivum, Vrbs Campana. Virgilius 10. Aeneid. Et Capys: hinc nomen Campanæ dicitur urbi. Litus Campanum, Statius 3. Syl. Morbus Campanus. Horat. 1. Sermon. Campanum ob morbum in faciem permulta jocularis. ¶ Campana superbia, dici solet pro intoleranda arrogantia. Cicero in oratione pro Rull. aliusque locis ubi Colonus Capæ in domicilio superbiæ, atque in sedibus luxuriæ ait esse collocatos.

Campi Diomedis, in Apulia sunt: & est regio quæ Diomedis cellis in Apuliz divisione.

Campidonia, Vrbs German. in Alegoia. Vulgò *Stempen*.

Campioni, Populi inter Aquitanicas gentes Plinio commemorantur lib. 4. cap. 19.

Campsiani, Germaniæ populi indigentia laborantes, commemorantur Straboni lib. 7. Sunt (ingui) alii Germaniæ populi, indigentia magis laborantes: Sugambri, Chaubi, Buicti, Cimbr, Cæuci, Caulci, Campsiani, ceteriq; complures.

Campis lapideus. [*Campis lapideus*.] German. Das Steinfeld im Delphinat / dritthalb greser Zentfcher null weigs breit. Galliz Narbonensis campus est, centum fere stadorum diametrum habens, lapidibus qui singuli manum implent plenissimus: sub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli suppeditatur ubertas. In medio salis scatent aquæ, salis que vis magna. Univerfa circum adiacens orã, ventis exposita est: validissimè autem Melambori venti procellis infestatur: quò saxa ipsa distrahunt & volvi traduntur, hominesque ex curribus excuti, & vi ventorum armis, vestibusque nudari. Hujus rei originem ad hujusmodi referunt fabulam: Herculem cum Albione & Bergione Neptuni filius pugnantem, quum deficientibus telis in vitæ discentia vntisset, Iovem patrem orasse, ut sibi tela administraret, statimque imbrem lapideum ea in loca decidisse, quo gigantes fuerunt interempti. Vide de hoc plura apud Strabonem lib. 4.

Canã, sive Canæ Straboni lib. 13. promontorium Asiæ, quod contra Lectum confurgens, Adramyttenum sinum efficit, cuius pars est Elaticus. ¶ Sunt & Canæ eidem, Locrorum oppidulum, situm in agro Canæo. ¶ Cana præterea vicus Galliz est, & urbs Lycæonia, *Canã*.

Canace, *Canace*, Acoli filia fuit, & Macarzi soror: de qua Ovid. scribit in Epistol. 11.

Canæ, *Canæ*, Oppidulum Euboicæ vel Locridis, juxta promontoria Lesbi. ¶ Est & Canæ, *Canæ*, mons, & civitas, & flagnum.

Canthachæ, ab Ovidio 3. Metamorph. numeratur inter canes Aethiopi: quod nomen *Canthachæ*: hoc est, à clamore & strepitu impositum videtur.

Canaius, Amnis Acolidis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Canan. [German. Das Neatier land.] Dicta est Arabia à Cam, qui ea confedita qua Cananæ. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignoravit: quia princeps ejus, & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo: itaq; ignorantiam Divinitatis minoribus reliquit.

Canana. [*Canana*.] *Canana*, Germ. Das Gethat land Canaan. Vng. *Canan fide*.] Syriæ regio à Canaan filio Cam, qui eam regionem, quæ nunc Judæa nuncupatur, inhabitans, à se Cananæam nuncupavit.

Cananitis, dis, *Cananitis*, penultima correpta, possessivum est patronymici feminini forma deductum à nomine Canaan, ut Regio Cananitis.

Canariã, insula est Atlantici Oceani, ad lævam Mauritaniz, una ex iis, quas veteres ob insignem aëris temperiem, Fortunatas vocavere. Canaria dicta à multitudine canum ingentis magnitudinis, ut ex lobæ sententia tradit Plin. lib. 6. cap. 32. Hodiè omnes illæ insule, quas veteres Fortunatas dixerunt, uno nomine *Canariæ* appellantur: quarum nobilissima est Palma, præstantissimo saccharo, quod Canarium vocant, insignis. Vulgus nomen retinuit.

Canaris, Africæ populi sunt circa Atlantem, habitantes in saltibus plena elephantorum, ferarum, & serpentum: ita dicti, quod canum visus ipsis promiscuus sit. Vide Plinium lib. 4. capite 1.

Canas, Oppidum Lyciæ regionis Asiaticæ: Lycia quondam (inquit Plin. lib. 5. cap. 17.) L. X. oppida habuit, nunc XXXVI. habet. Ex his celeberrima, præter supradictas, Canas, Candyba.

Canastrum, *Canastrum*, Promontorium est Macedoniæ, Pallenz proximum, in sinu Thermaico Plin. lib. 4. cap. 10.

Canatha, *Canatha*, Stephano, Oppidum est in Decapolitana regione, quæ Syriæ jungitur. Plin. lib. 5. cap. 18.

Cancer, Nomen poetæ Tragicæ.

Cancher, Arabiæ populi, Cedreis, & Nabathæis finitimi. Autor Plin. lib. 5. cap. 11.

Candace, ex. [*Candace*.] Suidæ. Germ. Ein bethroter Königin der Moen.] Aethiopiæ regina fuit, tempore Augusti, quæ maximi animi mulier, tantique in suis meriti fuit, ut omnes deinceps Aethiopiæ reginæ, ejus nomine fuerint appellatæ. Strabo lib. 17. Candace per nostra tempora Aethiopiæ imperavit, virilis sanè mulier, sed altero oculo capta. Plin. lib. 6. cap. 20. Regnare fecerunt Candacem: quod multis jam annis nomen ad Reginas transtulit.

Candara, *Candara*, Paphlagoniæ oppidum, tribus schœnis à Gangis distans, & Thariba vico. Gentile est Candarenus. *Candara*.

Candaria, Promontorium est in Coos insula. Autor Strabo libro 14.

Candaria, Castellum Carie, *Candaria*, Steph.

Candavia, Mons est in ea parte Macedoniæ, quæ in mare Adriaticum vergit, L. XX. M. passuum à Dynhachio distans. Lucanus li. 6. Devia quæ vastos operit Cãdavia saltus. Plin. Candavias montes, multitudine numero appellat, lib. 3. cap. 13.

Candaulis, *Candaulis*, Lydorum rex fuit, qui quum uxorem haberet formosissimam, non contentus, secreta volupratum suarum cõscientia tam Gygi amico nudam ostendit: quo facto sodalem forma Regine captum ex amico hostem fecit, & tanto proposito præmio in necem suam pellexit, uxoremque & regnum dotale veluti in manum tradidit.

Candæx, Vide CANDAGE.

Candebœa, Palus Phœnicæ, in radicibus Carmeli montis de qua Plin. lib. 16. cap. 26. Pars est (inquit) Syriæ, quæ Phœnicæ dicitur, finitima Iudææ, intra montis Carmeli radices paludè habens, quæ Candebœa nominatur. Ex ea creditur nasci Belus amnis.

Candæ, Populi sunt in sinu Arabico, qui, quod serpentibus vescantur, Ophiophagi vocantur. Autor Plin. lib. 6. cap. 29. Pomponius lib. 3. in descriptione sinus Arabici.

Candidum, *Candidum*, Zeugitaniæ regionis (quæ propriè Africa dicitur) promontorium est. Sunt enim in minore Africa p. montoria, teste Plin. lib. 5. cap. 4. Candidi, circa quod Scipio in Africa proficiscens, copias suas exposuit: mox Apollinis adversum Sardinie & Mercurii adversum Siciliæque in aliis procurrentia, daos effugit sinus, Hipponensem, & Dianthym.

Candiope, *Candiope*, Oenopionis filia & Otionis sotor: ut Theodotus asserit) quæ quum frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit, & ex ea Hippolagum suscepit quod quum Oenopion rescivisset, indignatus, filium exulatum abire iussit, qui oraculo edoctus, vestis Orientem in Thraciam cum Candiope & parvo filio delatus, ibiq; ob insignes vires in magno pretio fuit.

Candyba, *Candyba*, Stephano, Lyciæ regionis civitas est, ubi laudatur Oenium nemus. Hæc Plin. lib. 5. cap. 27.

Cãncus, enim, Nymphæ fuit, Pici Laurentum regis uxor, quæ quum virum à Circe in avem mutarè supra modum leveret, extubuit, & loco cuidam ad ripam Tybens, ubi hæc congerant, nomen suum reliquit. Fabulam hanc vide latius apud Ovid. 14. Metamorph.

Canæ, Oppidum Acolidis regionis. Plin. lib. 5. cap. 30.

Canæ vel Cana, promontorium Acolidis, olim Argeæ. Vide Stephan.

Canebium, *Canebium*, Vrbs Carie, Cyon post appellata, Steph.

Cãndidã, Vnguentaria fuit Neapolitana, in quam, tanquam in veneticam, sepè invehitur Horatius.

Caninius, Septem horarum Consul fuit, in quem iacturæ est scomma illud Ciceronis: Mira fuit Caninii Consulis vigilantia, qui toto suo Consulatu somnum non vidit. C. Caninus alter eques Rom. quum in Siciliam oriandi causâ venisset, hostesq; à Pythio argentario viro dolo emisisset, instructos pilibus & piscatoribus de indultia positis, postera die quum ad eosdem ipse amicos invisisset, nullos ibi neque pisces, neque piscatores reperit. Vide Cic. lib. 3. Offic.

Canius, Poeta fuit temporibus Martialis, eiq; familiaris: qui natura ita hilaris erat, ut semper tideret. De quo idem Mart. lib. 1. epigram. ad Maximum.

Canus, arum, *Canus*, tantum pluraliter, Vicus in Apulia, Romanorum clade clarus. Lucanus libro 7. non illum Pœnus humator Consulis, & Libya succentat lampade Canus Compellunt hominum ritus ut servat in hostes.

Cãndinics, Populi Canas inhabitantes, Corinthis & Colatinis vicini, teste Plin. lib. 3. cap. 11. Pugna Cãndis, Propertius lib.

Cappadocia, a, um, possessivum. Mart. lib. 10: Nec de Cappadocia eques catalis.

Cappadocia, a, um, apud Apul.

Cappagum, Hispanie oppidum est in Bætica provincia, Gaditani conventus. Plin. lib. 3. cap. 1.

Capriatâ, insula in mari Tusco seu Ligustico capris abundans, quam Græci *Argylon* dicunt. Plinius libro 3. cap. 6. *Vulgo insula de capris.*

Caprasia, apud Plinium libro 3. capite 18: Vnum est ex ostiis Padis fluvii.

Capriatâ, *capriatâ*, à *capris* Stephano, insula ultra Surrentum Campaniæ urbem circiter octo milia passuum, teste Plinio, lib. 3. cap. 6. Tiberii arce nobilis, & abundans coturnicū multitudinem, quæ ex Italia volantes, illic principio autumnus capiuntur.

Capria, Lacus est apud Strabonem in descriptione Pamphyliz libro 14.

Caprine, *caprina*, insula Italiæ. Dicuntur & *Capria*. Capriata erat Sicilius poeta *capriatâ* id est, natus in hac insula.

Caprotinam lunonem veteres dixerūt, quod illi Nonis Caprotinis sub arbore caprifisco sacra fierent ab ancillis simul & liberis. Nam post urbem captam, quum sedatus esset Gallicus tum ultas, exhausta Republ. finitimi opportunitatem invadendi Romani Imperii aucupati, præfecerūt sibi Posthumium Livium Fidenatium Dictatorem: qui feciale ad Senatum missum postulavit, ut si vellent reliquias sue urbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes sibi dederentur. Quum quæ patres essent in ancipiti deliberatione, ancilla nomine Philotis, vel (ut alii malūt) Tutela, assumptis ceteris omnibus ancillis, matrumfamilias, virginumque habitu sumpto, nomine dominarū ad hostes transtulit, prosequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ quum à Livio in castris distributæ essent, hostes plurimo viro provocaverunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obviatis, ex caprifisco dato signo hostes trucidati sunt. Memor itaque populus Romanus accepti ab ancillis beneficii, omnes iussit manumitti, dotemque eis ex publico assignavit: diemque ipsum Nonas Caprotinas appellavit, ab illa caprifisco, ex qua signum accepterat: sacrificiumque annuum lunoni Caprotinæ sub caprifisco instituit: cui etiam lac, ex caprifisco ad rei memoriam adhibebatur.

Caprullon, Provincia est prope montem Atho, Pomponio Melæ lib. 1.

Capriatâ, *capriatâ*, Vrbs Chalcidicæ regionis juxta Pellinem, Thermao sinui vicina. Steph.

Capritani, Populi sunt Zeugitanae regionis, quæ Africa minor dicitur. Plin. lib. 3. cap. 4.

Capriatâ, *capriatâ* Stephano, *Capria*, Totius olim Campaniæ urbs præstantissima, quam Vulcanus annis interstitit: à camporū latitudine, in quibus sita est, ita dicta, ut inquit Cic. Livius à Capry Samnitium dace dictam existimat. Alii à falcone, sub cujus agurio condita est, qui præca Thuscorum lingua *Capry* dicebatur. Virgilius à Capry Aeneæ commilitone, qui eam condidit. Strabo, quod esset xii. urbium capuchoc est, ipsa duodecima reliquis undecim præcelleret, dictam existimat. Quidam à capacitate, quod omnem vitæ fructum capiat. Eustathius etiam ab urbe, cui nomē campus esset: vel à camporum planitie & abundantia, ut Diodorus, qui M. Genutio & Agrippa Curtio Chelone COS. exadificatam eam tradit. Suet. ætate in Cæsare Dictatore, cap. 21. urbs hujus originē & nomenclaturam ad Capryn conditorē referunt, cuius sepulchro aeneā tabulam inventam tradit, quæ Cæsari necem denuntiabat.

Capry, *capry*, Nomen Trojani cuiusdam, qui Capuam ædificavit. Virg. lib. 10. Aen. Et Caprys, hinc nomē Campaniæ ducitur urbi. Hujus meminerūt Dictys Cretensis, & Dares Phrygius. Item interpres Quinti Calabri poetæ in lib. 12. qui cum maiestate Homeri videtur quasi contendere. Fuit item Caprys, filius Assaraci, & pater Anchisæ. Ovid. in Fallis: Trois est generatus ab illo: Assaracum creat hic, Assaracusque Capryn. & Caprys item Sylvius, Albanorum rex, & Capeti pater.

Carabis, *carabis*, Fluvius est apud Seras, Scythiæ populos, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 17.

Caracra, Oppidum esse in Hispania creditur, quod hodie vulgò *Guadalaira* dicitur.

Caralitanum, & **Caralitani**, (quæ huc perperam ingesta erant) vide **CALARITANVM**, & **CALARITANI**.

Carambis, *carambis*, *Campo pifilla*, Promontorium magnum Paphlagoniæ ad Septentrionem portedum, arcticinæ frontis habens formam, quod longo spatio pelago incumbens, Scythicæ objectum peninsulæ Euxinum Pontum bimarem videtur efficere.

Carambucis, Fluvius est Scythiæ ad montes Riphæos. Plin. lib. 6. cap. 13.

Carana, Ponti oppidum, à quo Caranensis regio dicitur: ut scribit Strabo lib. 12. Geographiæ.

Caranitis, Præfectura est Armeniæ majoris. Plin. lib. 5. cap. 24.

Carantus, Macedoniæ rex, cuius historiam pluribus persecutur Iust. lib. 7. Eius etiā meminit Solinus cap. 12. quæ est item Caranus Aradorum portus in Phœnicæ prope Palium urbem. Vide Strab. lib. 16.

Caraseni, Populi Tauricæ regionis. Plin. lib. 4. cap. 12.

Carastasci, Plin. lib. 6. cap. 7. Populi sunt circa Marotin.

Caraxus, quod hætenus hic vitiosè scriptum, ita alieno loco collocatum fuit. Vide **CHARAXVS**.

Carbâ, Vide **CARRAS**.

Carbana, *carbana*, Vrbs Lyciæ est, apud Stephanum.

Carbania, Pomponio Melæ lib. 2. commemoratur inter parvas insulas Tyrthæni maris, Italiæ adjacentes.

Carbileti, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11.

Carbilus, cui Spurius prænomen fuit, primus Romæ Grammaticam mercede docuit. Hujus autem patronus Carbilus, cognomēto Ruga, primus Romæ uxorem, quod dicitur esse, repudiavit, præfinito ante juramento, se uxorem liberorum causa querere. Autor Gellius.

Carbo, *carbo*, Prænomen Cneus, ter Consul fuit, & in tertio Consulatu iussu Pompeii, quod Marias partes sequeretur, dum alvum exonerabat, in Sicilia fuit interfectus. Fuit & C. Carbo hujus frater summus Orator, cuius meminit Cicero in Bruto, quod voluntaria morte se à iudicium severitate vindicavit, & Fuit & alius Carbo, hujus filius, quem Cicero Oratorem non satis acutum fuisse atque verborum tamen gravitatem ei tribuit, & naturalem quandam orationis auctoritatem. Hic ab exercitu suo interfectus fuit, quem bellis civilibus solentem ad disciplinam revocare conabatur.

Carbulo, Autor Plin. lib. 3. cap. 3: Oppidum est Bæticæ prope Cordubam.

Carcasès, Populi sunt Narbonensis Galliæ, quorum oppida sunt Anatilia, Aeria, Bormannico, Macina, & Cabello. Autor Plin. lib. 3. cap. 4.

Carcasum, à Plin. lib. 3. cap. 4. vocatur oppidum Gallia Narbonensis, quod hodie *Carcassonam* vocant.

Carchiæcerta, Armeniæ majoris Vrbs Tigri proxima, ut autor est Plin. lib. 6. cap. 11.

Carchedon, pen. pro d. *Carthago*. Ger. Die gematig Stan Carthago in Africa. A Græcis appellata est urbs Africa totius olim potentissima, infestissimaque Romani imperii amula. Vnde Carthaginienses ipsi ab iisdem Carchedoni, *carchedoni*, appellatur. Hinc etiam Plautus Comœdiam suam *Pezulum Carchedonium* nominavit. & Carbunculos quoque Carthaginiæ Plinius autor est lib. 37. cap. 7, ab hujus urbis opulentiæ Carchedonios fuisse vocatos, non quod circa Carthagem invenirentur, sed quod à Pœnis negotiatoribus Romæ afferrentur. Dicta Carchedon à Carchedone conditore, cuius meminit Appianus. Sed vulgarior fama est, eò dicitur fuisse à Dido, De hac multa Eustathius in Dionysium.

Carchesia, insula una Cycladum, aliàs Amargus, Steph.

Carcina, *carcina*, Civitas est Scythiæ Europæ, à qua sinus Carcinites. Plin. lib. 4. cap. 12, & Pomp. lib. 2. ubi & Carcinites amnis, eam civitatem præterfluens, ut autor est Ptol. lib. 3. cap. 5.

Cardamyla, *cardamyla*, Vrbs fuit Peloponnesi propinqua Pylo, sub dominio Agamemnonis: una earum quæ reconciliationis ergo Achilli ab Agamemnone offeruntur, apud Homer. lib. 9. Iliad.

Cardamylestus, *cardamylestus*, Vicus quidam Steph.

Cardax, *cardax*, Saltatio obscæna & Comica, inquit Budæus.

Cardia, sive **Cardinea**, Dea apud Romanos, quæ cardibus præerat, quasi Cardina. Vide **CARNA**.

Cardinæ, *cardinæ*, Dea, quæ & Cardina dicta est: cardibus præcæ dicebatur.

Carduchi, *carduchi* Stephano, Parthorum populi, ad Tigrim fluvium: quorum meminit Strab. lib. 16.

Cardytus, *cardytus*, Vrbs magna Syrorum, Steph.

Carene, *carene*, Vrbs Mysiæ, Steph.

Carenenses, Hispaniæ Tarracensis populi sunt, Complutensibus vicini. Plin. lib. 3. cap. 3.

Carentani, Italiæ populi sunt, in quarta regione à Plin. lib. 3. cap. 12, locati, prope Frentanos.

Cares, pro statuarii nomine, Vide **CHARES**.

Cares, numero plurali, *carer*, Populi Caria, qui sub Minoe Leleges dicebantur, & insulas habitabant. Postea Asia minoris partem meridionalem occupaverunt, quæ Rhodum spectat, ab eaque Cares appellati sunt. Ea enim regio Caria dicebatur, à Cara eius orge rege. Despectissimam olim fuisse hanc nationem clarissimè ostendit Cic. in Orat. pro L. Flacco: *Vestis, inquit, Asia, ut opinor, cõstat ex Phrygiâ, Mysiâ, Caria, Lydiâ. Vitum igitur nostrum est, an vestram hoc vetus proverbium: Phrygem plagis fieri solere meliorem? Quid de tota Caria, nonne hoc vestra voce vulgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Caria id potissimum esse faciendum?* & Hujus itaque populi mores proverbis aliquot fecere locum: ut,

καρπίνος ἢ *καρπίνος*, *Καρπίνος* ἢ *Κάρπινος*. *Carpathius* leporem, *Καρπίνος* ἢ *καρπίνος* Diccbatur in eos, qui sibi rem noxiam accerserent. Hinc deductum Adagium, quod quum in Carpathiorum insula lepores non essent, illi curarunt importandos alicunde. Verum ubi ejus animantis magna vis increvisses, ut est mira fecunditas, fruges insula populari cœpere. Referunt & interpretantur Iulius Pollux 3. lib. de rerum vocab. & Aristotel. lib. Rhetor. 3.

Carpatius, sine aspiratione, *καρπίνος*. Mons est Iazygibus, Metanastis, & Dacis imminens, & in Mysiam inferiorem ad ipsa penè Danubii ostia excurrent. Vide Ptolemæum in tabula nona Europæ. Vulgò *Crapalta*.

Carpeia, vel **Carpeo**. Vide **CARPETANI**.

Carpentora, *καρπέντορα*, Plin. lib. 3. cap. 4. Civitas est Gallie Narbonensis. Vulgò *Carpentras*.

Carpésii, *καρπέσιος*, Gens Iberica intra Iberum fluv. Steph.

Carpétani, *καρπέτανος*, Populi, quos Plin. lib. 3. cap. 3, in Hispania collocat ad Tagum fluvium, juxta Vacceos.

Carpí, Populi sunt Africa in Zeugitana regione, quæ minor Africa dicitur. Plin. lib. 5.

Carpíus, *καρπίος*, Scythiæ fluvius est. Herod. lib. 4.

Carpocrates, *καρποκράτης*, Nomen cujusdam heretici, qui negabat mundum à Deo factum.

Carraca, Italia: Vrbs sub Venetia, Ptolemæo.

Carrhæ, *καρρή*, Civitas Arabiæ ad rubrum mare: à qua Carthæi dicti sunt populi. Plin. lib. 6. cap. 28: Carthæis latissimos & fertilissimos agros. *¶* Sed Carræ, arum, *καρρή* Stephano, Civitas Mesopotamiæ trans Edessam. Crassi & Romani exercitus cuore nobilis. Lucan. lib. 1: Assyriæ Latio maculavit sanguine Carrhas.

Carfœoli, Oppidum est in via Valeria, non procul à Pelignis, à quo ipsi etiam incolæ Carfœoli dicitur. Hos meminit Ovid. 4. Fastor. Frigida Carfœolis, nec olivis apta serendis Terra, sed ad segetes ingeniosus ager.

Carfœolanus, a, um, Ovid. 4. Fastor. - nam dicere certam Nunc quoq; lex vulpem Carfœolana vetat.

Carthæ, sine h, nomen unius ex Dani satrapis, apud Curium.

Carteia, *καρτεία* Ptolemæo, Oppidum est Hispaniæ Bæticæ, in tractu Bæthulorum, ad radicem Calpes promontorii. Tartessos, *καρτεία* à Græcis dictum. Vulgò *Tarifa*.

Carteia us, a, um, ut Litus Cartesium, in quo freti angusti sunt.

Cartennâ, Augusti colonia in Mauritania Tingitana. Plinius lib. 5. cap. 2.

Carthaxa, *καρθαία* Steph. Vrbs in Cea insula, hæc apud Plin. lib. 4. cap. 12. corruptè (ut suspicor) Cartheia appellatur, eadem apud Stephanum per *αυ* diphthongum scribitur.

Carthæus, a, um, Ovid. lib. 12. Metamorph. Transit & antiquæ Cartheia moenia Cææ.

Carthæus, adjectivum. Idem 10. Metam. Nanq; facer Nymphis Carthæa tenentibus arva Ingens cervus erat.

Carthago, *καρθαγίνος*. Ger. Die gewaltig Etan Carthago in Africa an Meer gegen Sicilien über gelegen. Vrbs Africa totius celeberrima, quæ post Trojanum bellum (ut docet Eusebius) à Didone condita fuit, & tertio bello Punico à Scipione Aemiliano penitus eversa. *¶* Est & alia Carthago in Hispania, quæ Asdrubal condidit, quæ Nova perpetuo epitheto dicitur ad differentiam Carthaginis Libycæ. Vulgò *Cartagena*. Hæc etiâ à sparti copia, quod in ejus agro copiosissime provenit, Spartaria appellata est. Carthaginis autem nomen quidam à Cartha oppido. haud procul à Tyro dici putant. Cicero verò lib. 2. de Nat. deor. scribit dictam à Carthagine Herculis filia, quâ Byrsa prius dicebatur.

Carthaginensis, *καρθαγίνος*. Dicitur sex syllabarum est: nam autore Prisciano, inter n & e, interponitur hæc enim lib. 4: Si Tertii sint declinationis, abiciunt extremam genitivi, & assumunt ensis, ut Pistor, Pistoris, Pistoriensis: Carthago, Carthaginis, Carthaginensis. Ennius: Hostem qui fecit, mihi erit Carthaginensis.

Cartis, Populi Persiæ, ut scribit Strabo lib. Geograph. 11.

Cartis, Cimbrorum peninsula, dicitur Plinio lib. 4. cap. 13, promontorium Cimbrorum excurrent in maria longè peninsulam efficit, quæ Cartis appellatur.

Caruentus, *καρυντός*, aliâ *καρυντός*, Vrbs Latinorû, gentile Carientanus, Steph.

Carusii, Populi sunt Troglodytæ finitimi pariter & Aethiopiibus in finibus Africa, ad latus meridiem spectans inhabitantes. Sipontin.

Caryanda, *καρυάνδα*, Civitas Peloponnesi, quæ cum Persis hostibus contra Græcæm consensit, unde postea à Græcis deleta fuit. Vitruv. lib. 1.

Caryanda, *καρυάνδα*, Lacus est & insula eodem nomine Carie regionis, non procul à Myndo. Ex Strab. Geog. lib. 14.

Carystos, sive **Carystus**, *καρυστός*, Eubœæ insulæ oppidum, in litore situm, ad radicem Ochei montis, è regione Andri: cu-

jus meminerunt Plinius lib. 4. cap. 12, & Pompon lib. 2. Circa hoc oppidum gignitur Amiantus lapia textilis, ex quo olim mantilia fiebant, quæ igni purgabantur. Item marmor nobilissimum, & macularum varietate in primis commendatum, quod à loco Carystium appellabatur: de quo vide Strab. lib. 10, & Plin. lib. 36. cap. 6. Lucan. lib. 5: Quæ maris angulata fauces saxosa Carystos. Sita est ad pelagus Myrroum sub Ocha monte, cui à Iovis & lunonis concubitu nomen inditum est, aut quoddam oves illic pastæ concipiunt, *καρυστός* enim Achæi pastum & cibum vocant. Dicitur etiam *καρυστός*. Lapis in hac civitate mirabilis gignitur, ex quo pannus contextus, ut sordes abstergat, in ignem inicitur. Vocatur etiam *Αεγών* ab Aegone loci domino, à quo & mare Aegæum. *¶* Est item Carystus locus *καρυστός* juxta Arcadiam, ubi columnæ Carystiæ ex latomiis, & vitium Carystium celebrantur, Stephanus.

Carystus, a, um, pen. prod. Ovid. 3. Fast. Quæq; Carystis fragitur unda vadis.

Carystus, a, um, Plin. Epistol. 101: Vitæ quatuor columellæ Carystis subeunt.

Casandra, Insula in Oceano meridionali, contra Persidem. Plin. lib. 6. cap. 23: Contra Persidem, inquit, insulæ, Philos, Casandra, Aracia, &c.

Cascandrus, inquit Plin. lib. 6. cap. 25, insula est deserta in Oceano Indiam versus.

Casilini, Italia: populi sunt in agro Campano, quorum oppidum etiam Casilinum appellatur, quod Plinio temporibus intercederat, ut ipse testatur lib. 9. cap. 5.

Casina, pen. corr. Plauti fabula est, nomè habent à Casina ancilla, quam Stalino senex, ejusq; filius, certatim deperibant. Scribitur autem unico sur facile colligi potest ex fabulæ ejus argumento, in quo versum literæ capitalis Casinæ nomine expriment.

Casinum, penult. prod. Campaniæ oppidum est in Italia. Silius lib. 4: Mitebant saxa & nebulosâ rura Casini. Hujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Castoris, *καρτορίς* Ptolemæo, Regiuncula est Arabiæ Petrææ, Pelusio ostio ab Aegypto divisa: in qua Casius mons est. Pompeii Magni tumulo insignis: à quo & Regio ipsa nomen accepit.

Casius mons. [*καρσίος* ἢ *καρσίος*. Germ. Ein Berg in den Steinhellen oder Baisfelsen Arabia.] Trans Pelusium est, extremum Nilii ostium, in ea Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte Casius Ptolemæo appellatur: in quo & Iovis Casii templum erat, & Magni Pompeii tumulus ab Adriano inflatus, ut in Adriano testatur Capitolinus. *¶* Est & in Syria Antiochenæ Casius mons supra Seleuciam, cognomine Piciam, ut dicitur est Plinius libro 5. cap. 22. cujus altitudo in directum est quatuor millium passuum. *¶* Ptolemæus præterea lib. 5. cap. 15, Casium quendam montem collocat in Mesopotamia, non procul à Singra altero ejusdem regionis monte: cujus meminit & Suidas.

Casius, a, um, Lucan. lib. 10: Lucifer à Casia prospexit rupe.

Casimene, *καρσίμηνος*, Vrbs Sicilia: Steph.

Casos, pen. corr. *καρσός*, Vulgò *Casus*, insula juxta mare Carpathium ambitu octoginta stadiorum, in qua est oppidum eodem nominis, à Caso Cleomachi parte dicta, qui eò colonos deduxit: à quo & Casius mons in Syria nomen traxisse creditur. Meminit hujus insulæ Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 5. cap. 11.

Casparyrus, *καρσάρυρος*, Vrbs Gaodanica: Scytharum totò *καρσάρυρος* est, hinc Steph.

Caspèriâ, Rhæti regis Marrubiorum uxor fuit, quæ cum Anchemolo privigno corpus commiscuit. Vide **ANCHEMOLVS**. *¶* Est item Casperia oppidum in Sabinis, fontem habens cum eo, quod Silius Casperulam vocat. Virgil. 7. Arneid. Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum, Casperiumque colunt.

Casperula, Sabinorum oppidum est, apud Silium, ut dicitur est.

Caspia portæ. [*καρσίος* ἢ *καρσίος*. Ger. Ein ruge Casp dard in Berg Tauern in Mediæ: welche zwei gemetete Teufelher mit wies lang ist so eng das saam ein Wagen dabuech fohem mag.] Angulus fuit circa mare Caspium, quod alio nomine Hyrcanum dicitur, ad octo millia passuum, teste Solin. in longitudinem extentæ: latitudine tam exigua, ut vix plaustris sint pervia. Nō satis tamen convenit inter autores ad quam maris partem conjoingantur. Quidam Amazones portis Caspiis egressas, ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam prodidit: sed illæ Caucasæ fuerunt, per quas transitus est ex Hyderia in Scythiam. Neronis quoque principis comminatio ad Caspias portas (ut inquit Plinius) ad eum transitu respiciebat. Verum mons Taurus tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdâ permittitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos existunt, sicut ex Ptolemæo, Plinio & Strabone licet intelligere. Per hæc trans-

ius est ex Babylone, & Perside ad mare Caspium. Vnde etiam Caspia dicitur sunt. & lingua vero Caspia procul hinc abfunt, & ad Armentos, ulterioreq; populos pertinent.

Caspia, Populi Scythiae ad Caspium mare, ut auctor est Pomp. libro tertio, apud quos servissimi sunt canes, ut scribit Valer. Haec. lib. 6.

Caspium mare. [Graecis Κασπία. Ital. Mar di bacì. Germ. Das Caspische Meer in Asia.] Immenso magnitudinis lacus est in tee Caspios & Hyrcanos montes, à quibus nomē accepit. Huius maris accolae Turcae fuisse creduntur, qui deinde coeli elementis desiderio adducti, primum Armenis: deinde reliquis Asiae populis sua sede pulsati, & bona Europae parte occupata, à sinu Persico ad usq; mare Adriaticum imperium suū extendunt.

Caspurus, pen. prod. [Graecis Κασπύριον.] Vrbis Parthorum, finitima Indiae, cuius incolae curtu velocissimi sunt, ut ex Dionysii Balfarici annotavit Stephanus.

Cassandane, Filia fuit Pharnaspis, uxor Cyri, & mater Cambyses, teste Herodoto histor. lib. 2, quam immatura morte sublata & Cyrus ipse deservit, & publico regnorum suorum laeta decorari voluit.

Cassandria, [Graecis Κασσανδρία.] Priami & Hecubae filia, quae quum ob formae elegantiam ab Apolline amaretur, eidem corporis sui copiam promissit, si vates ab illo fieret quod Apollo se facturum iuramento firmavit. Sed quum illa promissis non staret, itatus deus fecit ut ejusdem vaticiniis nulla fides adhiberetur, quum ex Helenae rapto sacra incommoda praediceret. Postea desponsata fuit Chorocho, ut ait Maro (Homerus vero Orthion eum nominat) qui in auxiliū Trojanis venicos, in postrema nocte perit. Hanc quoq; Ajax Oileus in Minervae templo vitavit, ut superius auditum est. Tandem devalata Troia, Agamemnoni in fonte contigit, cui omnia facta, quae à conjugee icivarentur, praedixit: sed more solito nihil ei creditum est. Veniens igitur cum Agamemnone domum cum eodem in convivio iussa Clytaemnestrae occisa est. Virgil. 3. Aeneid. Sola mihi tales casus Cassandra canebat. & Alia fuit Cassandra Iobatis filia, quam Bellerophonti nupsisse Homerus auctor est. & Est & Cassandra oppidum, & Cassandria colonia, de quibus infra in POTIDAEA.

Cassantra, [Graecis Κασσαντρα.] Populi sunt in litore maris rubri incolentes, Stephanus.

Cassera, Macedoniae oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 10. in descriptione Macedoniae.

Cassianus, [Graecis Κασσιανός.] Vrbis Aegyptia, Steph.

Cassianus, martyr apud forum Corneliae, ubi & jacet, & quod venerat peregrinationis gratia de Brixina urbe Germaniae, cuius erat civis & praeful: quumq; apud forum Corneliae doceret, iussa Iuliani Imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, hylis discipulorum confusus est. & Alius ejusdem nominis Alexandrinus sub Ioviniano in Italiam veniens, apud Ortanium templum construxit, cuius & praeful electus inde peregrinando Augustodunum venit, & episcopo Simplicio, viro sancto successit. & Alius monachus Honorii tempore à Hierosolymitana Ecclesia ab Haereticis eiecius, Massiliam venit, ubi duo condidit coenobia: scripsit & de monachorum institutis, ubi dicit, cibi abstinentiam omnium virtutum esse fundamentum Volaterranus.

Cassiope, Vide CASSIOPE.

Cassilium, vulgo Cassi: Vrbis Haesiae, Vide Stereononium, Cassinum, Teste Varone lib. 6. de Ling. Lat. Oppidum Samnium fuit, qui à Sabinis ortum traxerant: ita dictum à vetulo nomine Cassus, quod Sabinorum lingua antiquum significabat unde & forum vetus Cassinum appellatum est.

Cassiodorus, [Graecis Κασσιόδωρος.] Ravennas fuit, Theodorici Gothorum regis praefectus, qui ex Senatore factus monachus, Paphenem Davidis explanavit. Extant & ejus ad Theodorici Epistolae. Volaterranus.

Cassiope, sive Cassiopea. [Graecis Κασσιόπη. Germ. Ein Hochpfaß die Königin der Meere. & die Mutter Andromeda.] Cephei regis Aethiopum uxor, & Andromedae mater: quae quod gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine praeflare, illarum indignationem incurrit. Nymphae enim jactantia ejus iritate, incredibilis magnitudinis ceenam immiserunt, si iamque eius uniceam nomine Andromedam, saxo alligarunt, ceo quae re vorandam proposuerunt: quae tamen Perli virtute liberata, eidem nupsit. Cassiope vero tadem generi meritis in caelum translata traditur, & in siliqua sedens, vertente sese caelo, respiciendo capite ferri, pedibus ipsius in ipsa Aethiæ circuli circumductione positus, Activum circuli capite, & dextra manu tangit, & prope Medeam circulo laqueo dividitur, nō procul à Cephei signo. Occidit cum Scorpione, exoritur cum Sagittario. In capite ejus stella ostenditur una, in utroq; humero singulae, in mamilla dextra clara una, in lumbis una, in sinistro scinore duae, in genu una, in pede ipsius dextro una, in

quadrato, quo signum ejus circumscribitur, una, in utroq; angulis singulae ceteris clavis lucentes. & Est item Cassiope, oppidum Epitri mediterraneum, à quo Cassiopaei populi dicitur sunt, quorum meminit Plinius in proemio lib. 4. Stephanus Cassopam, κασσιόπη, appellat. & Item oppidi nomen in Coreyra insula, apud eundem lib. 4. cap. 12, quod Ptolemaeo Cassiopolis dicitur.

Cassius, [Graecis Κασσιός.] Viri proprium, qui magister equitum fuit. & Sp. Cassius regni affectu crimine damnatus, cui plus suspicio cōcupitae dominationis nocuit, quam tres magnifici Consulatus, ac duo speciosissimi triumphus profuerunt. Senatus enim, Populusq; Rom. non contentus capitali eum supplicio afficere, interemptio domum superjecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Auctor Valerius lib. 6. cap. 3. & Cassius COS. à Tigurinis Gallis pago Helvetiorum, qui à civitate secesserat, in finibus Allobrogum cum exercitu caesus est: milites, qui ex ea clade supererant, obsidibus datis & dimidia rerum omnium parte, ut incolentes dimitterentur, cum hostibus pacti sunt, tempore quo Iugurtha pulsus est à Mario. Liv. libro 25. Caesar Belli Gall. lib. 1: Tigurinus pagus quum domo exisset, patrium nostrorum memoria, L. Cassium Consulem interfecerat, & ejus exercitum sub jugum miserat. & Item Cassius Tribus. pleb. C. Mario, L. Flacco COS. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus, ut quem populus Rom. damnaverit, cuive imperium abrogasset, in Senatu non esset. Fuit & inter competitorum Ciceronis in Consulatu. Auctor Pædianus. Cicero pro Roscio Amerino. L. Cassius ille, quem populus Rom. venissimum & sapientissimum judicem putabat, & L. Cassius, dux Pompejanus, cum decem navibus, ardente bello civili, transit ad Caesarem. & Cassius item Longinus Iuriconsultus, quod C. Cassii percussoris Caesaris nomen ac stemmata haberet, iustus est à Nerone mori: pronos fuit Servii Sulpitii, ac Eques Romanus, ut scribunt Tranquillus & Pomponius. & Fuit & Cassius Severus, de quo Quintilianus sic scribit lib. 10. cap. 1: Cassius Severus, si ceteris virtutibus colorem & gravitatem orationis adiecisset, ponendus inter praecipuos foret. Nā & ingenui plurimum in eo, & accubitas in ira, & urbanitas, & vis summa: sed plus stomacho, quam consilio dedit. Hæc ille. Hujus Cassii scripta ex Senatusconsulto, abolita sunt, ut auctor est Tranquillus. & M. Avidius Cassius, praefectus exercitus Antonini principis in Oriente, dum Imperator ipse res in Germania gereret contra Marcomannos, defecit. Itaq; relicto bello, Imperator eum cum exercitu petit ac superat. Caput ei ablatum videre noluit, recordatus antiquae amicitiae. & Cassius praeful Narnienis tempore Totilae regis Gothorum, cui occurrens, animum placavit, ne civitati noceret. Meminit hujus Gregor. 7. Dialogo. & Cassius poeta Parmensis fuit, cuius ingenium in scribendo carmine mirè concitatum & promptum praedicat Horat. 1. Serm. Sat. 10:

at si quis pedibus quid claudere senis
Hoc tantum contentus, amet scripsisse ducentos
Ante cibum versus totidem coenatus, Hetrusci
Quale fuit Cassi rapido ferventius anni
Ingenium: capsis quem fama est esse librisque.
Ambustum propriis. Hic Aliquot genibus stylum ex-
ercuit, inter quae opera elegiaca & epigrammata ejus laudan-
tur. Hic est qui in partibus Cassii & Bruti Tribunus militum
militavit quibus victis Athenas se contulit. Quibus Vagus ad
Augusto missus ut cum interficeret, studentem reperit, & per-
empto eo scribium cum libris tulit: unde multi crediderunt
Thyestem Cassii Parmensis fuisse. Scriperat enim multas alias
tragœdias. Acron in illud Hor. 1. Epist. 4: Scribere quod Cas-
si Parmensis opuscula vincat.

Cassianus, pen. prod. adjectivum. Cicero pro Mil. Itaque illud Cassianum.

Cassius, aliud adjectivum, Cassia via. Cic. 12. Philip. Tres ergo, ut dixi, viae à supero mari, Flaminia: ab infero. Aurelia: media, Cassia ibidem: Hetruriam discriminat Cassia. Item: Pol-
sum Cassiam vitare, tenere Flaminiam.

Cassiope, pen. prod. [Graecis Κασσιόπη.] Stephanus, Oppidum est Molosso-
rum, quod à Plinio Cassiopem vocari supra ostendimus.

Cassabula, [Graecis Κασσαβύλα.] Stephanus, Ciliciae oppidum, apud Plin.
lib. 5. cap. 26.

Cassilius, [Graecis Κασσιλίου.] Germ. Ein Brunnen vaden am Berg Parnassus
den Apollin, und den Musen jugendzeit. In Phociae, ad radices
Parnassi montis, fons non procul à Delphis: unde & Apollini,
& Musis sacri creditur: ita dictus à virgine Cassalia, quae
Apollinem fugiens, praecipitata, & in fonte versa est: cuius
nominis Musae ipse Cassalides appellantur.

Castalo, [Graecis Καστάλιον.] Maxima civitas Britanniae (omnium Britan-
niae legendum) gentile Castalonites. Steph.

Castax, [Graecis Καστάξ.] Vrbis Iberiae, gentile Castacaeus, Steph.

Castanxa, [Graecis Καστανία.] Eudoxus per se scribit. Καὶ καστάνια δὲ κατὰ

gentile Castancus, Steph. nec aliud addidit.
Castania, *καστάνη*, Vibs prope Tarsum, gentile Castaniates, Stephan.
Casthenes, Thracie sinus juxta Byzantium, Plin. lib. 4. in descriptione THRACIÆ.
Castianira, *καστάνη*, Vxor Priami pulcherrima, quam ex Ætymio Thracie urbe duxit uxorem, & Gorgythionem ex ea genuit. Homerus lib. Iliad. 8.
Castnium, *καστάνη*, Mons in Aspendo Pamphylie, gentile Castnium.
Castologi, A Plinio numerantur inter Belgas, lib. 4. cap. 17.
Castolus, pepult. prod. *καστόλος*, Lydiæ urbs: ita dicta à Doribus conditoribus, quos Lydi *καστόλους* appellant. Hinc Castoli campus, *καστόλου μέγας*, apud Xenophontem. Vide Stephan.
Castor, & Pollux, *καστορ & πολυξ*, Fratres gemini fuerunt, Iovis ex Leda filii, qui à Tyndaride passim à poetis appellatur, quem admodum & Helena soror ipsorum, Tyndaris. Hi, ubi primum adoleverunt, mare piratis liberaverunt, & ob id dii maris habitus sunt, quos in tempestate naturæ solent implorare. Post hæc Colchos cum Argonautis profecti sunt: qua in expeditione Pollux Amycum Beryctorum regem, in insidiis sibi fruentem interfecit. Deinde domum reversi, Helenam sororem à Theseo raptam, receperunt, Aphidna urbe, Theseo absente, expugnata. Tandem quum Castor diem suum obiisset, fecerunt Pollucem (qui eodem cum Helena ovo natus, immortalis erat) fratris desiderio à Iove petisse ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri: qua re impetrata, alternis eos & mortem oppetisse, & revivisse. Cui fabulæ occasionem dedit Geminorum natura, quorum altero oriente, alter occidit, & converso. A Grecis *καστορ*: hoc est, Iovis filii *καστ* appellati sunt, & inter deos apotropeos: hoc est, malorum depulsores, sunt annumerati: quibus etiam Romæ insigne dedicatum erat templum in foro, quod Romanis adversus Latinos periculosisimo in prælio suppetias tulisse crederentur. Nam (ut Dionysius lib. 6. Antiquitatum scribit) in pugna ad lacum Regillum apparuerunt forma augustiore, ducentes equitatum Romanum adversus Latinos, hastisq; feriebant, propellebantq; adversarios: socios vero cohortabantur. Quæ potissimum causa fuit, ut Latini fugarentur, & castra caperentur. Iidem mox visi sunt sudorem equorum abluere juxta frontem luturæ: deinde è conspectu mortalium se subduxerunt. Hinc Accastor adverbium jurandi, quæ per adem Castoris, quo solæ mulieres utebantur, quem admodum vini soli per Herculem jurabant. At de pol vero erat jusjurandum tam viris quam mulieribus commune.
Castor, *καστορ*, Medicus antiquissimus, docuit piperitum herbam (quam alto nomine Siliquastrum nominant) bibi contra morbos cominales. Autor Plin. lib. 20. cap. 17.
Castri Cornelia, Locus Zeugitanæ Africae. Plinius libro 5. capite 4.
Castrimonienses, Italiae populi, apud Plin. lib. 3. cap. 5. Cuhulterini, Castimonienses, Cingulani, &c.
Castriensis, Syllanæ factionis vir fuit, qui quum Placentiæ magistratum gereret, Cn. Carboni à Placentinis obsides petenti, ne ad Syllam desicerent, constanter denegavit, minanteque Carbone se multos gladios habere: Et ego, inquit, annos. Fuit & T. Castrius Rhetorices professor Romæ, Adriani temporibus, cui eruditionis, morumq; nomine in primis erat charus. Vide Gell. lib. 13. cap. 10.
Castrium Novum, [Ger. *Ein Städtchen* in Statia nahe bey der Tyber anstauß getegen / heist jetzt *Corneto*.] Italiae oppidum est, nō procul ab ostiis Tyberis, apud Pomp. lib. 2. & Plin. lib. 3. ca. 5. Vulgò *Corneto*.
Castulones, Populi sunt Hispaniæ in cōventu Carthaginensi, apud Plin. lib. 3. cap. 3. Quorum oppidum Castalon in Bætica est regione ad Anam fluvium. Vulgò *Castona la vieja*.
Castventillani, Italiae populi in sexta regione, apud Plin. lib. 3. cap. 14.
Castventum, Fluvius est in sinu Tarentino, apud Plin. lib. 2. cap. 11.
Casurgis, Ptolem. libro 2. cap. 11. Oppidum est in Septentrionali parte Germaniæ. Quidam longitudinis & latitudinis cōjectura ducti arbitrantur idem esse cum Praga, Boemæ totius capite.
Casus. Vide CASOS.
Cathabanes, Populi sunt Arabiæ desertæ, apud Plin. lib. 5. cap. 11. quorum meminit & Strabo lib. 16. quos tamen Cathabanes vocat.
Cathabehmus, *καταβήμης*, Vallis est & oppidum in sinibus Cyrenaiæ regionis, ea in parte qua Cyrenaiæ à Mareotide dicuntur, LXXXVIII. passuum à Pargonio distans. Cathabani autem à te ipsa nomen accepit, eò quod ea in parte, qua Mareotidem contingit, admodum declivis sit, quodque

nōnisi præcipiti descensu adeatur. Nam *καταβήμης*, descendere est: unde *καταβήμης*, & *καταβήμης*, idem quod descensus. Plin. lib. 5. cap. 5. Finis Cyrenaiæ Catabathmus appellatur, oppidum, & vallis repente connexa.
Catæcaumene, *κατακαυμένη*, Mæoniæ regio, non procul ab Epheso, arboribus carens, vite excepta, quæ prætiosissimum fert vinum, quod *κατακαυμένη* appellant. Vide Strab. libro 13.
Catæceti, Asiae populi circa Mæotin, ut docet Plinius libro 6. capite 7.
Catadupi, Aethiopum populi ad novissimum Nilum catarsis, ubi inter occurrentes scopulos tanto fragore Nilus aquæ runat, ut nimia toni vehementia auditus instrumentum vitient, & accolas planè surdos reddant. Plin. lib. 5. cap. 9. de Nilofluvio: Subinde in insulis impactus, totidem incitatus incrementis, postremò in clivis montibus, nec alibi tonentior, velut aquis properantibus ad locum Aethiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo catarsis inter occurrentes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed siccitate. Vulgò *Montes de Nilo*.
Catallunum, Vide CAVLLINUM.
Catalon, Vide ORISTA.
Catani, pen. corr. [nomen Stephanò. Germ. *Ein Städtchen* in Berg Ketna getegen / heist jetzt *Catania*.] Siciliæ oppidum, ad radicem Aetnæ montis situm, patria Chironis inter Atheniensium legislatores in primis celebrati. Catane simulacrum fuit Ceresis, teste Cicero 7. Veri, quod avro non modò tangi, sed ne aspici quidem fas erat. Legitur & Catina per ternam vocalem in secunda syllaba. Silius libro 19. Tum Catina ardenti nimium vicina Typhæo. Vulgò *Catania*.
Catanira, *κατανήρα*, in insula vel urbe è regione Lesb. Steph.
Catanni, *κατανήρα*, Populi ad mare Caspium, Steph.
Catania, *κατανήρα*, Cappadoeciæ pars Comagenæ præsentis, Halyæ in regione. Autor Plin. lib. 6. cap. 2. & 3.
Cataphryges, Heretici qui in Phrygia succurrunt, ut Montanus, Priscilla, & Maximilla. Hi spiritus sancti donum non Apollonia, sed sibi traditum asserbant.
Catari, Pannoniæ populi sunt. Plin. lib. 4. cap. 15.
Catarni, (quod corruptè hic legatur) Vide CATHARNIA.
Catæxerxen, Vide CAMBYSEN.
Cathana, *κατανήρα*, Vibs Indica, ubi formosis virum desunt, ut formosissimum regem eligant, Steph.
Cathalaunum, Vibs Galliarum Belgicarum, vulgò *Châlons*.
Cathareus, Vide CAPHAREVS.
Cathalusius, *καθαλούσιος*, Nicanor nominatur apud Stephanum in Miezæ.
Cathi, Pro Germaniæ populis, lege CHATTL.
Cathon, Insula à Pomponio inter Cycladas numerata à Plinio tamen præterita nisi quis Cosiphonem, quam Plinius in conico suo esse ait, intelligere velit. Ex Vadiano.
Cati fons, Dicebatur ex quo aqua Petronia in Tyberem fovebat: quæ in agro erat cuiusdam Cati. Autor Festus.
Catilius, [Germ. *Ein Städtchen* in Rom / der wider die Etas in verthetung angerechet hat / welche durch *Ciceronem* anstehet hat.] Civis Romanus fuit, conjuratione contra patrum inimicissimus: cujus impio conatus Ciceronis prudentia oppressus fuit. Lucanus lib. 2. Pacificas saxus sensit Catilina secum. Vide Salustium de bello Catilinario.
Catillus, filius fuit Amphiarai, qui cum fratribus Coris & Tiburro in Italiam venit, ibiq; reliquis adjuvantibus Tiburro didit, & à nomine fratris nomen imposuit. Virg. 7. Aen. Catillusq; acerq; Coras, Argiva juvenis, filius lib. 3. & Tibur Catillæ tuum. In emendationibus tamen Virgili exemplaribus Catillus legitur per y.
Catina, Vide CATINA.
Catinia, vulgò dicitur urbs Siciliae, quæ olim Catæp.
Catuzi, teste Plinio, lib. 4. cap. 11. Pygæi dicti sunt, qui circa Geroniam Thraciæ urbem incolunt, à quibus (ut creditur) fugati.
Catre, *κατρε*, Civitas, gentile Catreus, Steph.
Catrabantia, *καταβάντια*, *καταβάντια*, felicia Arabia, Steph.
Cato, Cognomen Porciæ familiae fuit, quæ ex Tusculano municipio ortum traxit: quo primus Romam sese contulit M. Porcius Cato, postea Censorius appellatus, persuasione atq; amicitia Valerii Flacci ad ductus. Hic tribunus militum in Sicilia fuit: prætor Sardiniam subegit, ubi ab Ennio fuit Græcæ literis institutus, quum jam natu grandior esset. Consul deinde cum eodè Flacco creatus, citiores Hispaniam sortitus est, ubi rebus feliciter gestis, urbium omnium muros, quæ intra Bæticam erant, uno die solo æquati iussit. Autor Polybius. Hunc Plinius lib. 7. cap. 27. summis laudibus extollit, abolutum cum imperatore, Senatorem, & Oratorem appellans. Scipio

Scriptis librum de Re rust. Item alium de Originibus urbium
 Latii, & Oraciones quaedam. Huius duo fuerunt filii, quoru
 alter sub Paulo Aemilio magna cum laude in Macedonia mi
 litavit. Alter, qui ex nomine matris Saloninus fuit cognomi
 natus, patre adhuc superstiti, in Prator designatus, extinctus
 est, egyptis de lute civili voluminibus relictis. Autor Gell. lib.
 10. cap. 14. M. Cato Vricensis, M. Porcii nepos fuit, quem &
 vira, Stoicisq; disciplinae severitate referebat. Hic nudis inter
 nam pedibus, brevisq; toga in publicum prodibat, sese ad fac
 ticias, non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum fru
 stra petiit, quod virtuti suae fidens, populo non nimium sub
 misse voluit supplicare. Mariam conjugem roganti Hor
 tatio amico libertorum causa concessit eandemq; post Hor
 tium mortem recepit. Id quod Cesar avaritia causa ab eo fa
 ctum fuisse, calumniatus est. Dimisit, inquit, inopem, ut locu
 pletem reciperet. Toto civilis belli tempore intonsus fuit. Post
 Pharsalicam pugnam, Vticam sese recepit, a Scipione in
 vestitus gesta, peritesto Platonis de animae immortalitate Dia
 logo, qui Phedon inscribitur, necem sibi conscivit. Hic tan
 ta fuit apud populum auctoritatis ac fidei, ut de rebus incre
 dibilibus proverbio diceretur, ut inquit Plutarchus: *tan ad
 est Katois de Mgypte mptis in, istud incredibile est, etiam si di
 cat Cato.* Et orator quidam quam hyperbolicis diceret uni
 teli non esse credendum, adiecit, Ne Catoni quidem. Cicer.
 Epist. ad Attic. lib. 2. Quid Cato ille noster, qui mihi unus est
 pro centum millibus? Tertius Cato, proverbialis est ironia
 in viros, impendio reticos, atq; alienae vitae celfores. Iuvenal.
 habeat jam Roma pudorem Tertius e caelo cecidit Cato.
 Fuit & Cato quidam Grammaticus Syllae temporibus, cu
 jus meminit Tranquillus.
 Catoni, Plinio populi sunt Scythiae, circa Maeotim agentes,
 lib. 6. cap. 8.
 Catopterium, *κατοπτριον*, Locus excelsus supra Anemoria
 Phocidis urbem, ut in Anemoria diximus.
 Catria, Vide AEGYSSA.
 Catri, Vide CHATTI.
 Catrierides, Ville CASSITEROS.
 Caturza, Vide CATIZI.
 Caturia, Ponsa Roma dicta est, quia non longe ab ea ad pla
 canum Caturiae fydus, frugibus inimicum, rufae canes im
 molabantur, ut siuges flavescerent ad maturitatem perdu
 cerentur. Festus.
 Caturillus, Poeta Veronensis, natus anno ante Salustium, Syl
 lae, Mariiq; temporibus, in poematis cum lascivus, tum mor
 dax, quippe qui Caesari maximo tunc viro minime pepercit,
 lambus cum criminatus: reconciliatus nihilominus, ac eode
 die ab eo cenae adhibitus est, ut auctor est Tranquillus. Scri
 psit de passione sua Lesbica: celebravit nuptias Malli: amavit
 Iphithiliam, & Clodiam, quam sic o nomine Lesbiam vocat.
 Scripsit & alia multa. Mortuus est Roma. Ovid. lib. 2. de Trist.
 Sic sua lasciva cantata est serpe Catullo Foemina, &c.
 Catulus, Cognomen nobilissimae familiae Lucanae, a Cato:
 id est, callido, teste Varone ductum. Ex hac familia fuit Qu.
 Lucanus Catulus, qui Poenos apud Aegades insulas navali
 praelio superavit, fecerent eorum navibus aut captis, aut de
 pressis. Fuit & alter Catulus, C. Marii in quarto Consulatu
 collega, & in Cimbris proligandis adiutor: a quo postea re
 tum posito mori iussus, haustus vivis carbonibus se praefoca
 vit. Hic est ille Catulus, cuius postea manes Sylla Marii iunio
 nis morte placavit.
 Caturacionium, *καταρακωνιον*, Germ. En Stat in En
 glandt d'ost iest *Cardul*, edet *Cardalia*.] Britanniae insulae op
 pidum est. Ptolem. lib. 2. cap. 3.
 Caturiges, Italiae populi sunt, trans Padum a Plin. lib. 3. cap.
 16. in undecima Italiae regione collocati.
 Cavares, Narbonensis Galliae populi sunt, quorum metropo
 lis est Avenio. Auctores Plin. lib. 3. cap. 4. & Mela lib. 2.
 Cautellus, pen. corr. *καυτελλος*. Germ. En d'ost vnd wüder
 Berg in India, so gegen *Winnacht an Scythiam* fisset. Mons In
 diae editissimus ad Septentrionem versus Scythias, Indiam a
 Scythia distans, asper & inhospitalis. Virg. 4. Aen. sed du
 nis genuit te cautebus horrens Caucasus. Hic fertur tantae al
 titudinis esse, ut ab eo astra majora videntur, & eorum ortus,
 occasusq; diligenter perspiciantur: quod sit ut Scythiae, ejus mo
 tis accolor rei astronometricae peritissimi sint habit.
 Cautellus, a, um, *καυτελλος*. Virgilius Aeglog. 6. Caucasiarq;
 refert volucres.
 Cautice, Campi sunt, quos Tigris fluvius Septentrione ver
 sus flexus fecit. Plin. lib. 6. cap. 27.
 Caucon, Vide in APPELLI.
 Cauconea, *καυκωνεια*, Regio a Caucone rege aut fluvio dicta,
 Steph. Vide MACISTVS.
 Caudis vel Caudium, Oppidum Samnitium: unde Caudi
 nae fuit, & Caudinae fauces, nobilitate insigni clade & igno

minia, quam Romani exercitus sub Sp. Posthumio a Samni
 tibus acceperunt. Lucan. lib. 2. Ultra Caudinas speravit vul
 nerae farcas. Caudinae fauces, apud Silium lib. 8.
 Caulici, *καυλικοι*, (Apollonio Cauliaci) populi juxta Ionium
 sinum, a monte sic dicti.
 Cavindana, Vide CANINDANA.
 Caullon, *καυλων*, Oppidum est in prima Italiae fronte a
 pud Locros, cuius meminit Plin. lib. 3. cap. 10. Virg. 3. Aeneid.
 Caulloniq; arces, & navisagium Scylaceum. Quamquam ibi
 Poeta non tam de oppido, quam de promontorio loqui vi
 detur. Hanc urbem Strabo lib. 6, Pomponius lib. 2, & Stepha
 nus de Urbibus Caulloniam appellant, *καυλωνια*.
 Caumias, Vnus e Centauris, Ixionis filius, Boccac. lib. 9.
 Caunus, *καυνος*, Vulgo *Kava*, Canis oppidum maritimum, e
 regione Rhodi, non procul ab ostiis Calbis fluyit, estate & au
 tumno ad inhabitandum grave, ob calorem & pomorum co
 piam, ut scribit Strabo lib. 14. Ob id Caunus pestiferi caelo ef
 se dicitur. Hic quum intus esset Stratonicus citharodius,
 homo salibus plenus, illum ex 6. Iliad. versiculum in eos pro
 tulit: *Ουκ ην οφθαλμοις οφθαλμοις η οφθαλμοις*: id est, Tale quidem ge
 nus est hominum, quale est foliorum. Colorem videlicet quo
 omnes pallebant, suggillans. Caunus vero quum homine in
 cessissent acrius, quod urbem ut morbidam carperet, Ego, in
 quit, non morbidam dicere autem, ubi mortui ambulanti ur
 banus multo acrius, quam prius illudens. Ab hac civitate
 advehebantur fici, *Caunae dictae*. Cicero libro 2. de Divinat.
 Quum M. Crassus exercitum Brundisii impoeret, quidam in
 postu caricas Cauno advectas vedens, *Caunaeas clamabat*.
 Est etiam CAVNVS, nomen proprium viri, cuius fides By
 blis impotenter illum adamavit, a quo quum esset repulsa, si
 bimet mortem conscivit, Ovid. 9. Metam. Hinc locus ad agoni
 Caunus amor, *καυνος ερως*. De serdo amore dicebatur, aut
 ubi quis ea desideraret, quae neq; fas edet concupiscere, neq;
 liceret assequi. Diogenianus & Eustathius.
 Caunium Ptolemæo, Lusitaniae oppidum: alio nomine Cau
 ra, vulgo *Cerra*.
 Cauros, *καυρος*, Insula erat, quae postea dicta est Andros: de
 inde Antandros, Plin. lib. 4. cap. 12. Vulgo *Andros*.
 Caursus, *καυρος*. Ital. *Ponente maritimo*. Germ. *Der Wind so von*
dem Sommerlichen übergang der Sonnen herwehet. Fland. *Reid*
westen/west Pol. West ed ysbodu floua. Virg. *Nep. nyctati* *Pol.*
Ang. Thoneth noll wind.] Ventus ab Occasu solstitiiali flans,
 qui & Corus dicitur. Virgilius 3. Georg. Semper hyems, sem
 per spirantes frigora Caursi.
 Caus, *καυς*, Vitis Thelphusiae terrae in Arcadia, ubi Cau
 sus tribus syllabis. Aesculapius colebatur, Steph.
 Caycus, Vide CAICY.
 Cayster, *καυστηρ*. Stephano. Germ. *Ein Fluss in Lydien in weis*
dem vnt Schwammen sind: *so auch an der Stat Epheso herlauft*.]
 Fluvius Lydiae, Sardibus proximus, cygnis abundans: qui mul
 tos annos secum deficiens Ephesum abluit. Dicitur *δαι ερ καυ*
στηρ, quod est, ambatus: quoniam propinquus sit Caracecau
 menae, quae pars est Ephesiae praetoridiae & deus in feculis nul
 la, praeter vitem, arbore sed vino praestantissimo, quod Vitru
 vus & Plin. Catacecaumenitem ex hac origine denominant.
 Cayster campi, *καυστηρ πεδον*, Stephano, campi sunt fecun
 dissimi sub Sardibus: Lydonum urbe, Cori & Hermi campis
 contiguus dicti a Caystro vicino fluvio. Virg. Caystri praeti
 vocat, lib. 1. Georg. Vide plura apud Strabonem lib. 13.
 Caystrus, *καυστρος*, Oppidum est Ciliciae medietraeaeum, te
 ste Ptolemæo, lib. 5. cap. 8.
 Cae, ante E.
 Cae, sive Ceos (utroq; enim modo appellari auctor est Plin.
 lib. 4. cap. 12.) Insula est sub Euboea, hombycinarum vellium
 texturis olim nobilitata. In hac enim insula Pamphila La
 toi filia prima adorta est bombycum telas retorquere, casq;
 rufas texere, ut testatur idem Plin. lib. 11. ca. 22. Hinc Cae ve
 stes dictae sunt, quae in hac insula ex bombyce tenuissime te
 xebantur in uiam sceminarum. Propertius: Et tenues Cae ve
 ste movere linas. Ptolemæus hanc insulam Ciam appellat,
 ut hodie quoque vulgus nautarum. Verbes olim habuit tres,
 Carthaeam, Iulidem, & Carellum.
 Ceadius, *καειδος*, Cicero noster fuit, pater Troezeni, & avus Eu
 phemi: cuius meminit Hom. 2. Iliad.
 Cebes, *καεις*, Thebanus fuit Philosophus, cuius etiam ho
 die extant Dialogi, quibus ille duplicem humanam vitae speciem
 in tabula quadam ob oculos ponit. Vide Suidam & Laetium.
 Cebrensi, *καεβρηνσι*, Regnum est Troadis cum oppido ejus
 dem nominis, non procul a Scepsi, cuius meminit Plin. lib. 3.
 cap. 30. Sunt & Cebrenii in Thracia, dicente Strabone lib. 13.
 Est fluvius quidam Anisbus in Thracia, prope quem Cebrenii
 Thraeces habitant. Multa enim apud Troas, & Thraeces eisdem
 nominibus appellantur, ut Scex Thraeces quidam, & Scaxus
 amnis, & Scaxus murus, & Scax Trojanae portae. Item Xanthi
 Thraeces;